

7451

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΑΥΤΗΣ

ΣΕΚΕΝΔΟΥ, ΣΕΚΕΝΔΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΗΓΟΡΟΥ

ΤΩΝ ΕΝ ΒΕΡΡΟΙΑΙ ΤΗ ΠΟΛΕΙ

ΕΠΙ ΠΡΟΒΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΡΩΜΗΣ ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΩΝ

Εκδίδεται Μέρμηνη και Δαπάνη
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΒΕΡΡΟΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΟΥΣΗΣ
ΚΥΡΙΟΥ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Σεπτέμβριος 4

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Η "ΜΕΛΙΣΣΑ", ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 48

1935

Τὸ πνευματικόν μου, ἔχει ἄνθρωπον ἰσχυρὸν ἐν ᾧ ὁ ἄνθρωπος. Ἐπιεικὲς ὡς
ἔστιν. Ἐπειδὴ
ἐν Βεργείοις καὶ ἄλλοις ὁμοίως
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΑΥΤΗΣ

ΣΕΚΕΝΔΟΥ, ΣΕΚΕΝΔΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΗΓΟΡΟΥ

ΤΩΝ ΕΝ ΒΕΡΡΟΙΑΙ ΤΗΣ ΠΟΛΕΙ

ΕΠΙ ΠΡΟΒΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΡΩΜΗΣ ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΩΝ

Ἐκδίδεται Μερύμνη καὶ Δαπάνη
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΒΕΡΡΟΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΟΥΣΗΣ
ΚΥΡΙΟΥ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ "Η ΜΕΛΙΣΣΑ",
1935

Η ΑΓΙΑ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ
ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΜΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΕΣ ΤΡΕΙΣ ΥΙΟΙ ΑΥΤΗΣ
ΑΓΙΟΙ ΣΕΚΕΝΔΟΣ, ΣΕΚΕΝΔΙΚΟΣ ΚΑΙ ΚΗΓΟΡΟΣ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Υπάρχει ἐν Βερροία παράδοσις, ὅτι ἐκεῖ, ὅπου εἶναι σήμερον ἐκτισμένη ἡ οἰκία τοῦ ἱατροῦ Ἀντωνίου Σμυρλῆ καὶ τὰ περίεξ οἰκήματα, ὁπῆρχε ναὸς τῆς Ἁγίας Ἱερουσαλὴμ καεῖς κατὰ τινα μεγάλην πυρκαϊάν τῆς Βερροίας. Σφίζεται δὲ ἐν ναοῖς τῆς Βερροίας καὶ εἰκὼν τῆς Ἁγίας.

Οἱ προκατόχοι ἡμῶν καὶ ἰδίᾳ ὁ Ἐλευθερουπόλεως Σωφρόνιος Σταμπούλης ἠρεύνησαν νὰ μάθωσι τὰ περὶ τῆς ἀγνώστου ταύτης Ἁγίας, ἀλλ' ἐστάθησαν ἀτυχεῖς. Ἡμεῖς ὀρμηθέντες ἐκ τῆς ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μητροπόλεως φυλασσομένης ὑπὸ τοῦ Προκατόχου μας εἰκόνας τῆς Ἁγίας καὶ πληροφορηθέντες τὰ κατὰ τὰς ἐρευνας αὐτοῦ, ἐξεγκολουθήσαμεν ταύτας καὶ ἐστάθημεν εὐτυχέστεροι, διότι ὁ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τοῦ Τιμίου Προδρόμου Σκήτης Βερροίας λόγιος Ἱερομόναχος Ἰωαννίκιος Μηλιόπουλος παρέδωκεν ἡμῖν τὴν ὑπ' αὐτοῦ φυλασσομένην φυλλάδα τῆς ἱεράς ἀκολουθίας τῆς Ἁγίας, ἀνήκουσαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Κυριωτίσεως, ὡς ἀναφέρει ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ Ἱερομόναχός τις Κωνσταντίας, πιθανῶς ἐφημέριος τοῦ ναοῦ.

Ἡ φυλλάδα αὕτη εἶναι χειρόγραφος ἐπὶ χάρτου ἡμιμεμβρανώδους διαστάσεων μήκους 20 ἑκατοστομέτρων καὶ πλάτους 14.

Ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει εἶναι δεδεμέναι δύο φυλλάδες αὐτοτελεῖς διαφέρουσαι κατὰ τὴν ποιότητα τοῦ χάρτου, τὸ εἶδος τῆς γραφῆς καὶ τὸν χρόνον τῆς γραφῆς. Τὸ πρῶτον μέρος περιλαμβάνει τὴν ἀκολουθίαν τῆς Ἁγίας καὶ τῶν τριῶν αὐτῆς τέκνων Σεκένδου, Σεκενδίκου καὶ Κηγόρου μετὰ συντόμου Συναξαρίου γραφεύσαν κατὰ τὸ 1617, ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸ τέλος: «ἐγράφη κατὰ τὸ *ζ' ἡμέρην μηνὸς Σεπτεμβρίου γ'*».

Ἡ ὑπογραφή τοῦ γραφεύς ἐν εἶδει τζίφρας εἶναι δυσανάγνωστος. Εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ τελευταίου φυλλαδίου τοῦ πρώτου μέρους γράφονται: δις αἱ συνήθειαι κατάραι δι' ἐκείνων, ὁ ὁποῖος θὰ ἀφήρει τὸ βιβλίον τοῦ ναοῦ τῆς Κυριωτίσεως. Εἰς τὸ τέλος τοῦ δευτέρου τοιοῦτου σημειώματος γράφεται: «ἐγράφη σήμερον *Σεπτεμβρίου γ' ἔτος ζ' ἡμέρην*» (ἤτοι 1666).

Ἡ ὄλη ἀκολουθία εἶναι καλλιγεγραμμένη διὰ χαρακτήρων καλλιγραφικωτάτων· ὁ γραφεὺς ἀντέγραψεν ἐξ ἄλλου ἀρχαιότερου χειρογράφου. Εἶναι μὲν καλλιγράφος, ἀλλ' εἶναι ἀγράμματος, ὡς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς ἀνορθογραφίας καὶ τὴν ἀγνοίαν τῶν περὶ στίξεως κανόνων. Ἐπειδὴ μεταχειρίζεται συμπλέγματα γραμμάτων καὶ λέξεων πολὺ δυσανάγνωστα, καὶ ἐκ τῆς ἀπροσεξίας του εἰς τὴν ὀρθογραφίαν καὶ στίξιν κατὰ τὴν ἀντιγραφὴν, ἡ ἀνάγνωσις τοῦ κει-

μένου είναι δυσκολωτάτη. Ἐκοπίσαμεν πολλὸ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν συμβουλευθέντες καὶ εἰδικούς εἰς τοιαύτας γραφάς, οἱ ὅποιοι καὶ αὐτοὶ ἐδυσκολεύθησαν, καὶ διὰ τοῦτο ἐδραδύναμεν τὴν ἐκδοσιν.

Τὸ δεῦτερον μέρος εἶναι μακροσκελὴς διήγησις τοῦ βίου καὶ τῶν θαυμάτων τῆς Ἁγίας γεγραμμένη μὲ ὀλιγώτερα ὀπωσθήποτε συμπλέγματα καὶ καὶ εἰς γλώσσῃ, ὕψος καὶ πνεῦμα τῶν τότε βιογράφων καὶ συναξαριστῶν, ἐγράφη δὲ, ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸ τέλος, ὑπὸ τινος πρεσβυτέρου Γεωργίου τὸ ἔτος 'αχϞα' (1671) μηνὶ Ἰουνίῳ ζ' (7). Συνεκδίδομεν καὶ ταύτην, ὅπως ἔχει ἀκριβῶς μεθ' ἑλόν τὸ ἐν μέρει μυθῶδες κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ ἀλληγορικὸν τῆς διηγήσεως τῶν θαυμάτων. Ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς φυλλάδος τῆς ἀκολουθίας ἐλλείπουσιν ἐν ἡ δύο φύλλα, εἰς ἃ περιείχοντο τὰ τροπάρια τοῦ μικροῦ ἑσπερινοῦ, σωζομένων μόνον τῶν ἀποστίχων. Ἐπίσης ἐλλείπουσι καὶ φύλλα, εἰς τὰ ὅποια περιείχοντο τροπάρια τῆς λιτῆς καὶ ἐν τῶν ἀποστίχων τοῦ μεγάλου ἑσπερινοῦ. Τῇ βοήθειᾳ τοῦ μουσικολογιστάτου Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν κ. Ἐμμ. Φιρλέκα συνεπληρώθησαν τὰ κενά, διωρθώθησαν πολλὰ λάθη καὶ ἐτέθησαν αἱ διὰ τὴν ρυθμικὴν ἐκτέλεσιν τῶν τροπαρίων ἐπὶ τῇ δόξαι τοῦ εἰρμῶ ἀπαιτούμεναι στίξεις.

Ἐν τῷ συναξαρίῳ τῆς ἀκολουθίας ἀναγράφεται «τῷ αὐτῷ μηνὶ δ'» χωρὶς νὰ ὀνομάζηται ὁ μῆν. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ «Καὶ νῦν» εἶναι προεόρτια τῆς γεννήσεως τῆς Θεοτόκου (8ης Σεπτεμβρίου), καίτοι τὰ προεόρτια τῆς Θεοτόκου φάλλονται τὴν 1ην Σεπτεμβρίου, καὶ ἐπειδὴ εἰς τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας ἀναφέρεται, ὅτι ἐγράφη τῇ γ' Σεπτεμβρίου, ὠρισμένως συνάγεται, ὅτι ἡ ἑορτὴ τῆς Ἁγίας ἐωρτάζετο κατὰ Σεπτέμβριον καὶ δὴ τῇ 4ῃ Σεβρίου ἀνεξαρκήτως τοῦ τυπικοῦ λάθους, καθ' ὃ ἀναγράφονται ὡς «Καὶ νῦν» Προεόρτια. Ἡ ὑπαρξίς ἐν Βερροίᾳ ναοῦ ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας ἐπιβεβαιῶνται καὶ ἐκ τοῦ συναξαρίου, ἐν ᾧ ἀναφέρεται, ὅτι καθ' ὃν χρόνον ἐγράφετο ἡ ἀκολουθία, ἐσώζετο εἰς τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς πόλεως Βερροίας περικαλλέστατος ναὸς τῆς Ἁγίας Ἰερουσαλήμ.

Ἐν τῷ συναξαρίῳ ἀναφέρεται, ὅτι ἡ Ἁγία ἔζη ἐπὶ Αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης Πρόβου, ὁ ὅποιος εἶναι ὁ Μάρκος Αὐρήλιος Πρόβος ἀκμάσας κατὰ τὸ 276—282 μ.Χ. καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκηρύχθη διωγμὸς κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἐν Θεοσίνῃ καὶ τοῖς πέριξ, ὄντος Διοικητοῦ Θεοσίνης τοῦ Κινδιανοῦ. Ἐπ' αὐτοῦ ποικιλοτρόπως βλασησθέντες ἡ Ἁγία καὶ οἱ τρεῖς αὐτῆς παῖδες ἐμαρτύρησαν· οἱ δὲ Χριστιανοὶ Βερροίας συλλέξαντες τὰ μέλη τῶν σωμάτων τῶν Ἁγίων ἔθαψαν εἰς τινὰ τόπον, ὅπου ἀργότερον ἔκτισαν ναὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας. Τὰ λείψανα τῶν Ἁγίων θὰ ἐσώζοντο μέχρι τῆς πυρκαϊᾶς, ὅποτε θὰ ἐκάησαν, διότι καὶ τοῦ ἱεροῦ ἀκήνους τοῦ Ὁσίου Ἀντωνίου τοῦ Βερροϊεύου μόλις ἐσώθησαν ἡ κέρα καὶ τινὰ μέλη τοῦ σώματος ἐκ πυρκαϊᾶς τοῦ ὁμωνύμου ναοῦ. Σήμερον ἐν τῇ ἀρίᾳ Λέρνακι, ἐν ἣ φυλάσσονται τὰ ἅγια λείψανα τοῦ ὁσίου Ἀντωνίου, φυλάσσεται καὶ κέρα ἀγνώστου ἄχρι τοῦδε ἁγίου περισωθέντα ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς. Εἰ μὲθ' ἐσώθη ἡ Ἁγία αὕτη κέρα εἶναι ἡ τῆς Ἁγίας Ἰερουσαλήμ.

Ἡ Ἁγία κταγομένη ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐκ μεγάλης καὶ πλουσίας οἰκογενείας ἀφωσιώθη μετὰ τὴν ἐν νεαρῇ ἡλικίᾳ χηρείαν τῆς εἰς τὸ κήρυγμα τῆς Χριστιανικῆς Ὁρθοεικίας καὶ διερχομένη μετὰ τῶν τριῶν τέκνων τῆς ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν ἐφθάσεν εἰς Ρώμην καὶ ἐπιστρέψασα διήλθε πιθανῶς τὰς Ἀθήνας, Στερεὰν Ἑλλάδα, Θεσσαλίαν καὶ Μακεδονίαν μεταβάσασα εἰς Ἐδεσσακὴν, ἐνθα ἐκάρη Μοναχὴ ὑπὸ τινος Εὐσεβίου Ἰερομονάχου, καὶ ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς Βέρροϊαν, πόλιν τότε, ὡς ἀναφέρει ὁ Συναξαριστής, πλουσίαν καὶ μεγάλην, ὅπου καὶ ἐμαρτύρησεν.

ὑποθέτομεν, ὅτι ἡ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Ἰερὰ Μονὴ τῆς Ἁγίας Ἰερουσαλήμ καὶ ὃ ἐν τινὶ σπηλαίῳ ὑπερβεν τῆς πόλεως Ἰπάτης ναῦκος τῆς Ἰερουσαλήμ, ἀνεγέρθησαν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Ἰερουσαλήμ καὶ οὐχὶ τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἰερουσαλήμ, διότι ἡ Ἁγία θὰ εἶχε διέλθει ἀπὸ τὰ μέρη αὐτὰ διδάσκουσα, θαυματουργοῦσα καὶ ἑλεούσα.

Ἀναμφιβόλως ἐτελεῖτο ἐν Βερροίᾳ κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους μεγάλη πανήγυρις τῆς Ἁγίας, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν τροπαρίων τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας, ἀναφερόντων περὶ μεγάλης πανηγύρεως τῆς προστάτιδος τῆς πόλεως Βερροίας Ἁγίας Ἰερουσαλήμ καὶ τῶν τριῶν Πλίδων τῆς, σωζομένων εἰσέτι τῶν ἁγίων λειψάνων αὐτῶν. Ἀλλὰ λόγῳ τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας ἐγκατελείφθη ἡ πανήγυρις, ἀντικαταστάθεισα ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ ὁσίου Ἀντωνίου τοῦ Βερροϊεύου, νεωτέρου Ἁγίου, προστάτου καὶ τούτου τῆς πόλεως καὶ ἀπὸ τὴν μεγάλην κατὰ τὴν 1ην Αὐγούστου πανήγυριν τῆς Ἁγίας Σολομονῆς καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς. ὑποθέτομεν ὅμως ὅτι κυρίως αὕτη ἡ πανήγυρις ἀντικατέστησε τὴν τῆς Ἁγίας Ἰερουσαλήμ, διότι ἐξ ἀφορμῆς ἐνὸς παρεκκλησιοῦ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Σολομονῆς τιμωμένου, θὰ ἐγένετο ἀφορμὴ μιᾶς τοιαύτης μεγάλης πανηγύρεως, εἰς ἣν συρρέει μετ' εὐλαθείας πολλὸς λαὸς ἐκ Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας. Ἐπειδὴ, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς διηγήσεως τοῦ βίου, τοῦ μαρτυρίου καὶ τῶν θαυμάτων τῆς Ἁγίας Ἰερουσαλήμ, ἡ πόλις τῆς Βερροίας καὶ τὰ πέριξ εὐηργετήθησαν καὶ ἐσώθησαν ὑπὸ τῆς Ἁγίας καὶ ἡ Ἁγία μετὰ μεγάλης λατρείας καὶ σεβασμοῦ ἐτιματο, ἐξάγειται ἡ βεβαιότης, ὅτι αὐτῆς τῆς Ἁγίας ἡ φήμη καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν εὐλάβεια ἐδημιούργησε τὴν μεγάλην πανήγυριν ταύτην, μεταθεθεῖσαν, τίς οἶδε διὰ ποίους λόγους, εἰς τὴν 1ην Αὐγούστου.

Ἦδη μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀκολουθίας τῆς Ἁγίας Ἰερουσαλήμ, θέλωμεν ἀνασυστήσαι τὴν ἑορτὴν καὶ πανήγυριν αὐτῆς.

Ἐγράφαμεν ἐν Βερροίᾳ τῇ 23ῃ Φεβρουαρίου 1935

† Ὁ Βερροίας καὶ Νχοῦσης ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΑΥΤΗΣ
ΣΕΚΕΝΔΟΥ, ΣΕΚΕΝΔΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΗΓΟΡΟΥ

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ. «Μακάριος ἀνὴρ».

Εἰς τὸ «Κύριε ἐκέκραξα», ἱστώμεν στίχους ἕξ ἀνὰ τρία στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. «Ὅτε ἐκ ξύλου».

Οτε, γῆς πατρίδος ἐκδημεῖν, εἴλω μακαρία σὺν τέκνοις, καὶ ἐπὶ ξένης βιοῦν, πάντα τὰ προσόντα σοι, δοῦσα τοῖς πένθησι καὶ τὴν κόμην ψιλώσασα καὶ πᾶσαν φυγούσα, κόσμου ματαιότητα, καὶ κοσμοκράτορα, τότε, τὸν Θεοῦ Θεῖον Λόγον, πᾶσι καταγγέλλουσα μάρτυς, τοῦτου πάθος Θεῖον ἠκολούθησας.

Ολος, ἀνεδείχθης οὐρανός, Ἱερουσαλήμ θεοφόρε, ταῖς ἀστραπαῖς ἀρετῶν, φαίνουσα τοῖς θαύμασι, σὺν τοῖς νύεσι τρισὶν νοητῇ γὰρ σου εἰς ἡμᾶς, ἐφώτισεν ὄψις, πᾶσιν ἀμαυώματα, ἡμῖν ἐκλάμπουσα. Τοίνυν, ἐγκανχᾶται τοῖς ἄθλοις, τῶν Ἀλεξανδρέων ὁ δῆμος, καὶ τῶν Βερροϊέων ἐπευφήμει σε.

Χαίροις, Βερροϊέων ἡ λαμπρά, πόλις πολιοῦχον εὐροῦσα, καὶ λυτρωτὴν τῶν δεινῶν, μάρτυρα τὴν ἔνδοξον, σεπτὴν Ἱερουσαλήμ, ἧς τὸν βίον ἐθαύμασαν, ἀγγέλων αἱ τάξεις, βλέπουσαι ἐν σώματι τοὺς ἀσωμάτων· ἐχθρούς, πάντας τροπώσασθαι εἰς τέλος, ἐκ τῶν οὐρανίων ἀψίδων, νῦν ἐποπτευσούσης ἡμᾶς ἅπαντας.

Ἐτέρα καταβασία. «Ποίοις εὐφημιῶν».

Ποίοις ἔαρινοις ἄνθεσιν, στεφανώσωμεν τοὺς ἀθλοφόρους, τοὺς ἔαρινα κελადήσαντας, καὶ σκεδάσαντας κλύδωνας, ἐν θαυματουργίαις παραδόξοις, τὰ πληκτρα, τῆς πολυθέου ματαιότητος, τὰ ξίφη, τὰ τὴν ἀπάτην κατασφάττοντα, τοὺς εἰλικρινεῖς στρατιώτας, ἀρετὴν τετράριθμον, τοὺς ὀπλίτας τοῦ Χριστοῦ, εἰρήνην παρέχοντος (1), τῷ κόσμῳ καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ποίοις μελωδικοῖς ἄσμασιν, ἀνυμνήσωμεν τοὺς θεηγόρους, τοὺς ὑπὲρ τῆς πίστεως πλεύσαντας, καὶ κατὰ τῆς πλάνης βροντήσαντας καὶ μαρτυρικῶς τελειωθέντας, ἔφας, τὰ ὠραιότατα βλαστήματα, Ἐσπερίας, τὰ ποθεινότατα ἰνδάματα, τῶν Βερροϊέων τὰ γέρα, Θειταλῶν τὰ δόγματα, τὰ προσφύγια τῶν πιστῶν, εἰρήνην αἰτούμενα, Θεοῦθεν καὶ μέγα ἔλεος.

Ποίοις νικητικοῖς στέμμασιν, ἀναδήσωμεν τοὺς ἀριστέας, τοὺς τὰ τῶν εἰδώλων βδελύγματα, καὶ τὰ τῶν τυράννων φρυάγματα, εὐσεβείας ὄπλοις καθελόντας, τὰ θεῖα, τῆς Ἐκκλησίας ὠραίσματα, τὰ πάσης, τῆς οἰκουμένης ἐντροφήματα, Ἀλεξανδρείας καὶ τὰ ἄνθη, τὰ τῆς Ρώμης θαύματα, τοὺς ἀθλήσαντας ἐν Χριστῷ, εἰρήνην παρέχοντι, τῷ κόσμῳ καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα Ἦχος πλ. β'.

Ἐπεὶ τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, συναθροισθέντες σήμερον, τὴν ἱερὰν χάραν τῆς μάρτυρος Ἱερουσαλήμ ὑποδεξώμεθα· ἰδοὺ ἀπὸ δυσμῶν ἀποδίδεται ἡμῖν, καὶ ἐν τῇ σεβασμίᾳ αὐτῆς ἀποτίθεται σορῶ, χερσὶν ἱεραρχῶν καὶ ἀσκητῶν, καὶ εὐωδίας ἡγιασμένα προχέουσα μῦρα, πάντας εὐφραίνει. Διὸ σπουδῆ προσέλθωμεν, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς βλυζομένων πλουσίως ἀρυσώμεθα, αἰτούμενοι τυχεῖν ταῖς αὐτῆς δεήσεσι, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἴλασμὸν ἁμαρτιῶν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. «Θεοτοκίον».

Σήμερον ὁ τοῖς νοεροῖς θρόνοις, ἐπαναπαυόμενος Θεός, θρόνον ἅγιον, ἐπὶ γῆς ἑαυτῷ προητοίμασεν· ὁ στερεώσας ἐν σοφίᾳ

(1) Τὸ χειρόγραφον ἔχει «τοὺς Χριστοῦ ὀπλίτας, τὴν τετράριθμον ἀρετὴν, εἰρήνην αἰτούμενοι».

τοὺς οὐρανοὺς, οὐρανὸν ἔμφυχον ἐν φιλανθρωπίᾳ κατεσκεύασεν· ἐξ ἀκάρπου γὰρ ρίζης, φυτὸν ζωηφόρον ἐβλάστησεν ἡμῖν, τὴν Μητέρα Αὐτοῦ. Ὁ τῶν θαυμασιῶν Θεός, καὶ τῶν ἀνεπίστων ἔλπις, Κύριε δόξα σοι.

«Ἐξοδος». Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἔλπις αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτοὺς καὶ εἶρεν αὐτοὺς ἄξιους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκαύτωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σαλομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ τῷ Ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐφροσύνης καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτῆσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὄξυνει δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ρομφαίαν· συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφροντας. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύνου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται. Καὶ ἐκ πετροβόλου, θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιτίσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυ-

νάμεως και ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτοὺς και ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία και ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς και σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους και γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλους ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν και ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος. Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα και συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν και δικαιοθήτωσαν και εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι Μάρτυρες και ἐγὼ Μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, και ὁ Παῖς, ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε και πιστεύσητε και συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι· ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός και μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι Θεός και οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σφῆζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα και ἔσφραξα, ὠνειδίσα και οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν Θεός ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες και ἐγὼ Κύριος. Ἐτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι και οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω και τίς ἀποτρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ.

Εἰς τὴν Λιτῆν. Στιχηρά. Ἦχος α'.

Δαυτικῶς ἀνεβόα Ἱερουσαλήμ τοῖς τέκνοις αὐτῆς. Ἴδου δὴ τὶ καλὸν ἢ τί τερονόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό. Οὐ δεσμούμενοι μόνον φύσεως σχέσει, ἀλλὰ και πίστεως τρόπῳ. Ὅθεν οἱ ἅγιοι τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησαν, και τὸν σταυρὸν ἀράμενοι; τῷ Χριστῷ ἠκολούθησαν και πρεσβεύουσι τῷ Βασιλεῖ και Θεῷ, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β'.

Οἱ τρισμέγιστοι ὁμαίμονες, οἱ ἰσάριθμοι τῆς Ἁγίας Τριάδος, οἱ τὴν ψυχὴν ὠραιότατοι, και μυροθήκη τὸ πανάγιον σῶμα αὐτῶν τελέσαντες(1), Σέκενδος, Σεκενδικος και Κήγορος, πρόμαχοι

(1) Τὰ ἀπὸ τοῦ Σέκενδος και τὰ ἐφεξῆς τροπάρια τῆς Λιτῆς και τὰ δύο τελευταῖα προσόμοια τῶν ἀποστίχων, ἐλλείπουσιν ἐκ τοῦ χειρογράφου.

θεῖοι ἀνεδείχθησαν τῶν πιστῶν. Οἱ και καλῶς ἀγωνισάμενοι κατὰ τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ, τὰ βραβεῖα τῆς νίκης παρὰ Χριστοῦ ἀνεδήσαντο, και πρεσβεύουσιν Αὐτῷ, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος γ'.

Τὴν τυράννου μανίαν μὴ δειλιάσαντες, τοῦ Χριστοῦ δὲ τὴν πίστιν τρανῶς κηρύξαντες, ξεσμούς και δαρμούς και βασάνους παντοίας ὑπεμείνατε, Σέκενδε, Σεκενδικε και Κήγορε. Δι' ὃ σὺν τῇ μητρὶ ὑμῶν Ἱερουσαλήμ, τοὺς στεφάνους ἀναδησάμενοι, σὺν ἀγγέλοις χορεύετε, πρεσβεύοντες ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Λαμπρὰ και φωταυγὴς ἐπέλαμψε σήμερον, ἡ μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Σεκενδου, Σεκενδίκου και Κηγόρου, σὺν τῇ μητρὶ αὐτῶν Ἱερουσαλήμ, οἵτινες γενναίως ἀθλήσαντες, τυράννου τοῦ δυσεβοῦς καθεῖλον τὴν πλάνην. Ὅθεν νικηταὶ ἀναδειχθέντες, τὸ στέφος ἐκομίσαντο παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὃν και ἀπαύστως αἰτούνται σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλάγιος α'.

Χαῖρε ἐν Κυρίῳ, πόλις Βέρροια· εὐφραίνου και ἀγάλλου ἐόρτια χορεύουσα, ἐν τῇ ἐνδόξῳ μνήμῃ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἱερουσαλήμ, Σεκενδου, Σεκενδίκου και Κηγόρου· οὗτοι γὰρ ὡς δούλοι τοῦ Σωτῆρος πιστοὶ, καρτερικῶς ἠγωνίσαντο, και βασάνους παντοίας ὑπομείναντες, τοὺς τυράννους κατήσχυναν. Ἄλλ' ὃ μάρτυρες πανευκλεεῖς, οἱ παρησία κηρύξαντες τὸ ὄνομα Χριστοῦ τὸ μέγα, Αὐτὸν δυσωπεῖτε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Και νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Μακαρίζομέν Σε Θεοτόκε Παρθένε

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἢ τῶν μαρτύρων κρηπίς, τῶν Ἀσκητῶν και τῶν Ὁσίων τὸ καύχημα, ἢ πάλοι καταβαλοῦσα, δαιμονικὰς μηχανάς, και τυράννων πλάνην δεισιδαίμονα, και νῦν ἐπηρείας, τὰς ἐθνικὰς διολέσασα, και τῇ πατρίδι, ἀσφαλὲς φυλακτήριον, ἀναδέδειξαι

κρατερῶς ἐναθλήσασα (1). Ὅθεν ὑποδεχόμενοι, τὸ θεῖόν σου σκήνωμα, καὶ προσκυνοῦντες σὺν πόθῳ, καὶ ἀσπαζόμενοι μέλοισιν, Χριστὸν δυσωποῦντες, διὰ σοῦ ἡμῖν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θυμαστος ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Χαίροις Μαρτύρων θεῖων τετράς, τῶν ἀρετῶν τὰ καθαρὰ κατὰ γόγια, κρατῆρες τὸν θεῖον οἶνον, τῆς εὐσεβείας ἡμῶν, τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα οἱ προχέοντες· μαστοὶ οἱ τὸ γάλα, τῶν ἰαμάτων πηγάζοντες, ἄστρα τὸ φέγγος, τῆς ἀληθείας πυρσεύοντα, καὶ τὰ πέρατα, φωταυγίαις λαμπρύνοντα. Μάρτυρες μεγαλόνυμοι, οἱ νύκτα μειώσαντες, τῆς ἀγνωσίας καὶ πάντων, τὰς διανοίας φωτίσαντες, Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ

Πάντα τὰ τῶν βασάνων δεινά, τῶν αἰκισμῶν καὶ τῶν ξεσμῶν τὰ μαρτύρια, γενναίως ὑπενεγκόντες, τέκνα καὶ μήτηρ ὁμοῦ, τῶν τυράννων πλάνην κατηδάφισαν· καὶ γὰρ ἐκκεντούμενοι, ὀβελίσκοις καὶ ὄνυξι, καὶ ἐν σιδήρῳ, καὶ πυρὶ δαπανώμενοι, οὐκ ἐκάμφθησαν, οὐ Χριστὸν ἀληργήσαντο. Ὅθεν καὶ ἀπολαύουσι, τῆς νίκης τὸν στέφανον, καὶ σὺν μαρτύρων χορείαις, ἐν οὐρανοῖς ἐπαγállονται· μεθ' ὧν ἐξαιτοῦνται, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡμέρα πανέορτος καὶ πανεύσημος, δαδουχοῦσα μυστικῶς ἡλίου τηλαυγέστερον, τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, ἀνακομιδὴν ποιουμένων τῆς σεβασμίας κάρας τῆς Μάρτυρος· αὕτη γὰρ ἀοράτως, τῶν οὐρανίων ἀψίδων καταπτᾶσα, ἡμῖν πάρεστι, τὰς καρδίας ἡμῶν ἀοράτως φωτίζουσα, καὶ τὰ νέφη τῶν ψυχῶν ἀποσοβοῦσα, τῇ χάριτι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δεῦτε οὖν φιλομάρτυρες, χορευόμενοι τὰ προσόρτια, καὶ τὴν ἔνδοξον μάρτυρα σὺν τοῖς τέκνοις αὐτῆς εὐφημήσωμεν λέγοντες: Χαίροις Ἱερουσαλήμ πολυάθλε, ἢ τὴν γυναικειαν ἀσθένειαν ἀποβαλοῦσα, καὶ

(1) Ὁ στίχος «ἀναδέδειξαι κρατερῶς ἐναθλήσασα» ἔλλειπει ἐκ χειρογράφου, ἐν τῷ ὁποίῳ ὑπάρχει μόνον τὸ παρὸν προσόμοιον, τὰ δ' ἔλλείπονται ἕτερα δύο ἀνεπληρώθησαν, ὡς εἴρηται.

στερεῶς ἀγωνισαμένη. Χαίροις τριστέλεχον ἄθροισμα, καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἰσάριθμον. Χαίρετε Σέκενδε, Κήγορε καὶ Σεκένδικε, οἱ τὸν πολυμήχανον ἐχθρὸν καθελόντες. Χαίρετε τὸ ἡμέτερον κλέος καὶ καύχημα, οἱ πρεσβεύοντες ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως εὐρωμεν ἔλεος, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτὸς τῆς ἑορτῆς.

Σήμερον στεριωτικά πύλαι ἀνοίγονται, καὶ πύλη παρθενικῆ θεῖα προέρχεται· σήμερον καρπογονεῖν ἢ χάρις ἀπάρχεται, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ Θεοῦ Μητέρα, δι' ἧς τὰ ἐπίγεια τοῖς οὐρανοῖς συνάπτεται, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Τὴν σπουδὴν σου τῇ κλήσει κατάλληλον, ἐργασαμένη φερώνυμε, τὴν ὁμώνυμόν σου δόξαν εἰς κατοικίαν κεκλήρωσαι, Ἱερουσαλήμ ἀθληφόρε, σὺν τοῖς τέκνοις Πανένδιξε. Ὅθεν προχέεις ἰάματα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος. Τροπάριον τῶν Ἁγίων (δίς) καὶ «Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου».

Εἰς τὴν πρώτην στιχολογίαν. Κάθισμα. Ἦχος α'.

«Τὸν Τάφον Σου Σωτήρ» (1).

Τὴν ἔνδοξον Χριστοῦ, τετρακτὴν τῶν μαρτύρων, Τριάδος τῆς Σεπτῆς, τοῖς τῆς πίστεως ὄπλοις, στερεῶς ὑπερμαχήσασαν, καὶ τὸν δόλιον κτείναςαν (2), πάντες ἄσμασι, χρεωστικῶς (3) ἀνυμνοῦντες, τὴν ἀήτητον, σὺν τοῖς συγγόνις νῦν μάρτυρα, Χριστοῦ ἀνυμνήσωμεν (δίς).

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· Σὺ γὰρ πέφυκας, ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σώσεις τοὺς δούλους σου.

(1) Τὸ χειρόγραφον ἔχει «Χορὸς ἀγγελικός»

(2) Τὸ χειρόγραφον ἔχει «Καὶ δόμον κτίσασαν»

(3) Ἡ λέξις χρεωστικῶς ἔλλειπει ἐκ τοῦ χειρογράφου.

Εἰς τὴν β' στιχολογίαν. Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

«Τὴν Σοφίαν καὶ λόγον».

Κοσμικῆς προσπαθείας τὸ εἰδεχθές, ἀπορρίψασα μάρτυς τὸν ἐλαφρόν, ζυγὸν προθυμότητα, τοῦ Κυρίου ἀνέλαβες, πενομένοις πλοῦτον, τὸν σὸν διανείμασα, καὶ ἀσκήσει ξένη, Θεὸν θεραπέυσασα, Ὅθεν καὶ μαρτύρων, κοσμηθεῖσα στεφάνῳ, τρισὶν ἅμα τέκνοις σου, τῷ Δεσπότη παρίστασαι, Ἱερουσαλήμ πανασοίδιμε, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον ὅμοιον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντουμένην Πανάμωμε, ἀμαρτιῶν τε φόρτῳ, φανεῖσαν ὑπέραντλον, καὶ εἰς πυθμένα ἄβου, πεσεῖν κινδυνεύουσαν. Φθάσον Θεοτόκε, τῇ θερμῇ Σου πρεσβείᾳ, καὶ σῶσον παρέχουσα, σὸν λιμένα τὸν εὐδιον, ἵνα πίστει κραυγάζω Σοι· πρέσβευε τῷ Σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν· Σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός Σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλαιον. Κάθισμα Ἦχος δ'.

«Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ».

Ἀσκητικῶς πρὸς νοητὰς παρατάξεις, ἐτοιμασθεῖσα τὰς λαβὰς περιεῖλες, τῶν δυσμενῶν, τὸν πλοῦτόν σου τοῖς πένησι, νείμασα κατέλιπες, τὴν ζωὴν νῦν τὴν κάτω, παῖδας ἐπαλείψασα, πρὸς ἀθλήσεως λόγους· καὶ σὺν αὐτοῖς ἐστέφθης πρὸς Θεοῦ, Ἱερουσαλήμ ὀσιομάρτυς ἔνδοξε.

(Δίς)

Θεοτοκίον

Τὸν ἐν ὑψίστοις σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, συνεδρεῦοντα Υἱὸν ὁμοούσιον, ἀνερμηνεύτως τέτοκας Θεόνυμφε, ὃν Ἀγγέλων τάγματα Χερουβὶμ, Σεραφίμ τε, μέλπουσι γηθόμενα, ἀσιγήτως ὑμνοῦντα. Αὐτὸν δυσώπει Δέσποινα Ἀγνή, πάντας κινδύνων ρυσθῆναι τοὺς δούλους σου.

Οἱ Ἄνα βαθμοί. Τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον

«Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν».

Στίχος: Πολλὰ αἰ θλίψεις τῶν δικαίων.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ ὄγλοι πολλοί.
(Ζήτει Δεκεμβρίου 4 τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας).

Μετὰ τὸν Ν' ψαλμόν. Ἦχος πλ. δ'.

Δόξα: Ταῖς τῶν ἀθλοφόρων πρεσβείαις.

Καὶ νῦν: Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου.

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Τοὺς ἀστέρας τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὑμνήσωμεν Σέκενδρον, Σεκένδικον καὶ Κήγορον· οὗτοι γὰρ πορφύραν ἐξ αἵματος ὀτολισάμενοι φαιδράν, τῷ Βασιλεῖ Χριστῷ παρίστανται, σὺν χοροῖς μαρτύρων πρεσβεύοντες, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ ΚΑΝΩΝ τῆς Θεοτόκου μετὰ τοῦ εἰρμού εἰς ἕξ καὶ τῶν Ἁγίων εἰς τέσσαρα.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ Α'. Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ Εἰρμός. Ἦγρὰν διοδοῦσας ὡσεὶ ξηράν.

Πολλοῖς συνεχόμενος πειρασμοῖς.—Παθῶν με ταράττουσι...

Σωτήρα τεκοῦσαν.—Νοσοῦντα τὸ σῶμα. . .

Ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων—Ὡδὴ Α'—Ἦχος δ'.

«Ἀνοίξω τὸ στόμα μου».

Σωτήρα φιλόανθρωπον, ἐπιποθοῦντες οἱ Μάρτυρες, σωμάτων ἠλόγησαν μελλόντων φθείρεσθαι· οὓς ὑμνήσαι νῦν, προθέμενόν με Λόγε, τὸν λόγον χαρίτων σου, θεοῖς χαρίσμασιν.

Ειρήνης ὁ πρῦτανις, καὶ παροχεὺς τῶν δυνάμεων, εἰρήνην παρέσχετο, ψυχῆς καὶ σώματος, ταῖς δυνάμεσιν, ἡμῶν καὶ ἐν τῷ κράτει, τῷ τούτων εἰργάσασθε, Μάρτυρες δύναμιν.

Παγίς συνετριβή σοι, τῶν θηρευτῶν Παναοίδιμε, καὶ βρόχους ἐξέφυγες, ἀναπετάσασα, πρὸς αἰθέριον, σὺν ἅμα νεοσσοῖς σου, ὕψος καὶ κατάπαισιν, τὴν διαμένουσαν. Θεοτοκίον

Τὰ νέφη κυκλοῦσι με, τὰ τῶν παθῶν κόρη Δέσποινα, καὶ ζόφος καλύπτει με, τῆς ἀπογνώσεως, ἀλλὰ σκέδασον, αὐτὰ Παρθενομήτορ, τῇ αὔρα τοῦ Πνεύματος, τοῦ Θείου Πάναγνε.

Ἔτερος Κανὼν τῶν αὐτῶν Ἀγίων Μαρτύρων.

ᾠδὴ Α΄.—Ἦχος πλ. δ΄.—Υγρὰν διοδεύσας.

Μαρτύρων δεξάμενος συγγενῶν, λιτὰς εὐπροσδέκτους, ὡς οἰκτιρῶν καὶ συμπαθῆς, οἰκτιρόν με Πάτερ τὸν ἐν ζάλῃ, καὶ ἐν πελάγει δεινῶν χειμαζόμενον.

Ανύστακτοι πρέσβεις πρὸς τὸν Θεόν, Σεκένδιξε Θεῖε, σὺν ὁμαίμοσι τοῖς κλεινοῖς, μετὰ τῆς συνάθλου μητρὸς σου, τῶν συγχόντων παθῶν με λυτρώσασθε. Θεοτοκίον

Τὰ ὄμματά μου τείνω τὰ τῆς ψυχῆς, πρὸς Σε τὴν τεκοῦσαν, τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν, κάμφητι τῷ πάθει τῆς ψυχῆς μου, καὶ ἐξελοῦ με τῶν νόσων καὶ θλίψεων.

Καταβασία.—**Σταυρὸν χαράξας.**

ᾠδὴ Γ΄. «Τῆς Θεοτόκου». Ὁ Εἰρμός.—«Ὀυρανίας ἀψίδος»

Προστασίαν καὶ σκέπην.—Ἰκετεύω Παρθένε . . .

Εὐεργέτην τεκοῦσα . . . —Χαλεπαῖς ἀρρωστίας . . .

Τῶν Ἀγίων. «Τὸς σοὺς ὕμολόγους».

Ηπάλοι τῷ σκότει κρατουμένη, νυνὶ δὲ κομμῶσα τοῖς καλοῖς, Αἰγύπτου πόλις πάνσεμνε, μεγάλη Ἀλεξάνδρεια, τοῖς σοῖς σπαργάνοις γάνυται, καὶ τῶν σῶν τέκνων αἰοῖδιμε.

Νοήσασα κόσμου τὸ σκιῶδες, ἰστάμενον Μάρτυς οὐδαμῶς, τὰ τούτου πάντα σκύβαλα, καλῶς ἠγήσω πάνσεμνε, καὶ τὸν Χριστὸν ἐκέρδισας, πανοικεσίᾳ ἀθλήσασα.

Ιἔρευσαν βάσανοι καὶ φλόγες, ὡς θύματα μάρτυς ἐκλεκτά, τερπνὰ ὀλοκαρπώματα, Χριστοῦ καλλιερήματα, τῶν σῶν υἰῶν τὰ σώματα, καλλίπαις καὶ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ελύθη κατάκριμα τῆς Εὔας, ἀφ' οὗ Θεοτόκε σοὺς καρπὸς, ὠραῖος ἐπεσπάσατο, τῶν γυναικῶν συστήματα, τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῖς ἔνδοθεν, κατανοοῦντα τὸ κάλλος αὐτοῦ.

Εἰρμός ἄλλος.—«Σὺ εἶ τὸ στερέωμα»

Υἡ νοσημάτων μοι, καὶ πειρασμῶν ἀγνὴ γέγονεν. ἀμαρτιῶν τὸ βαρὺ φορτίον, ἀλλ' αὐτοῦ με ἐκλύτρωσαι.

Ιᾠλέων μοι γενέσθαι, τῷ χαλεπῶς τανῦν ἔχοντι, τῶν δυσχερῶν δέιομαι, ταχέως ἀπαλλάξατε Μάρτυρες

Σπεύσατε θερμότατοι, τῆς χαλεπῆς με νῦν μάστιγος, καὶ φοβερᾶς ταχὺ ἀπαλλάξαι, πρὸς ὑμᾶς καταφεύγοντα. Θεοτοκίον

Νόμων κατεφρόνησα, τῶν σωστικῶν ἀγνὴ Δέσποινα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ, ἀλλ' ἐγγυητὴς μοι, τρυχομένῳ γενήθητι.

Καταβασία.—«Ράβδος εἰς τύπον».

Κάθισμα. Ἦχος α΄.—Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὴν ἔνδοξον Χριστοῦ, τετρακτὺν τῶν Μαρτύρων, Τριάδος τῆς σεπτῆς, τοῖς τῆς πίστεως ὄπλοις, στερεῶς ὑπερμαχήσασαν, καὶ τὸν δόλιον κτείναςαν, πάντες ἄσμασι, χρεωστικῶς εὐφημοῦντες, τὴν ἀήτητον, σὺν τοῖς συγγόνις νῦν Μάρτυρα, Χριστοῦ ἀνυμνήσωμεν.

Ἔτερον Ἦχος πλ. δ΄.—Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Κοσμικῆς προσπαθείας τὸ δυσαχθές, ἀπορρίψασα Μάρτυς, τὸν ἐλαφρόν, ζυγὸν προθυμότητα, τοῦ Κυρίου ἀνέλαβες, πενομένοις πλοῦτον τὸν σὸν διανείμασα, καὶ ἀσκήσει ξένη Θεὸν θεραπεύσασα. Ὄθεν καὶ Μαρτύρων, κοσμηθεῖσα στεφάνῳ τρισὶν ἅμα τέκνοις σου, τῷ Δεσπότη παρέρηκας, Ἱερουσαλήμ Παναοίδιμε, πρεσβέουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρησασθαι, τοῖς ἔορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον. Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε. . . (ιδὲ ἐν σελ. 14).

(Ἐκ τοῦ χειρογράφου ἐλλείπει Θεοτοκίον)

ᾠδὴ Δ΄. Τῆς Θεοτόκου. Ὁ Εἰρμός.—Εἰσακήκοα, Κύριε.

Τῶν παθῶν μου τὸν ταραχόν.—Εὐσπλαγχίας τὴν ἄβυσσον.

Ἀπολαύοντες Πάναγνε . . . —Οἱ ἐλπίδα καὶ στήριγμα...

Κανὼν τῶν Ἁγίων. «Τὴν ἀνεξιχνίαστον».

Ρεύσαντες οἱ χεῖμαρροι τῶν ἀλγεινῶν, Σέκενδε Σεκέκνδικε καὶ Κήγορε, Τριάδος οἶκοι, καὶ θεσπέσιοι ναοί, εὐσεβείας ἄσειστον, δόμησιν ὑμῶν οὐ κατέσεισαν.

Ολον ἐκ τεσσάρων Σε Μάρτυς Χριστοῦ, Σέκενδε ἐν ξύλῳ τανύσαντες, τῆς γῆς ἐν ὀβόδοις, κατηκίζοντο σφοδρῶς, οἱ ἀπηνεῖς καὶ κόρυθα, τῇ Σῆ κεφαλῇ ἐπυρόλησαν.

Υλαῖς ὑπερθρέψαντες τὴν φλόγα δεινὴν, καὶ δαψιλεστάτην οἱ ἄνομοι, Κήγορε Μάρτυς, ἐπὶ κλίνης σιδηρᾶς, σὲ ἐφαπλοῦσι, χαίροντα, καὶ δοξολογοῦντα τὸν Κύριον. Θεοτοκίον

Τὴν ἀνεξιχνίαστον καὶ ὑπὲρ νοῦν, σάρκωσιν Παρθένε τοῦ τόκου σου, κατανοήσας, ὁ Χορὸς τῶν Προφητῶν, ὑπερφυῶς ἐκραύγαζον: Δόξα τῇ δυνάμει Σου, Κύριε.

Κανὼν ἄλλος. «Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου».

Ασθενεῖαις τηκόμενον, καὶ χαλεπωτάταις ὀδύναῖς σώσατε, τὸν Ὑμῶν τῇ σκέπῃ Μάρτυρες, νῦν προσπεφυγότα καὶ δεόμενον.

Κατηνέχθην εἰς πέταυρον, Ἄδου ταῖς ὀδύναῖς καταποντούμενος, ὡς σωτήρες ἀνασώσατε, συνοχῇ καρδίας με δεόμενον.

Εν ὀδύνη καρδίας μου, Ἱερουσαλήμ, Σεκέκνδικε ἔνδοξε, θεεῖ Σεκέκνδε καὶ Κήγορε, νῦν παρακαλοῦντα εἰσακούσατε.

Θεοτοκίον

Συνεχούσης ὀδύνης με καὶ ἀρρωστημάτων δεινῶν ἀπάλλαξον, ἱκετεύω Σε Θεόνυμφε, ὡς τὸν πάντων κτίστην σωματώσασαν.

Καταβασία.—Εἰσακήκοα Κύριε.

ᾠδὴ Ε'.—Ὁ Εἰρμός. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἐμπλησον ἀγνή. . . — Λύτρωσαι ἡμᾶς. . .

Λῦσον τὴν ἀγλόν. . . — Ἰασαὶ Ἀγνή. . .

Κανὼν τῶν Ἁγίων. «Ἐξέστη τὰ σύμπαντα».

Σοφῶς τὸν πανίερον, ἀσκήσει τὸν πρότερον, βίον σου ρυθμίσασα θεόφρον, καὶ ἐγκρατεῖα καταμαράνασα, πάθη τῆς σαρκὸς τὸ τοῦ Χριστοῦ, Πάθος ἐξεικόνισας, ἐν ἀσπίλοις σου υἱέσιν.

Αλάστορα τύραννον, Κιντιανὸν ἐν στάσει, Μάρτυς γενναίωφρον καθελούσα, σὺν τοῖς συνάθλοις καὶ θείοις τέκνοις σου, Ἱερουσαλήμ τὴν ἐν Θεῷ, πόλιν ἐκληρώσασθε, τοῖς ἐχθροῖς ἀπροσπέλαστον.

Λόγοις σου ἐπτέρωσας, τοὺς εὐγενεῖς πανεύφημε, παιδᾶς σου οὐδόλως τῶν βασάνων, τὸ πῦρ πτοεῖσθαι, μηδὲ τὰ σκώματα, μόνον τε συλλήπιτορα Χριστόν, ἔχοντας ἐφόλλεσθαι, κατ' ἐχθρῶν ἀνδρικότατα. Θεοτοκίον

Ηρόφην ἠφάνισται, κατάρα τῇ γεννήσει Σου, Σοῦ γὰρ εὐλογίας δεξαμένης, ἡμεῖς Παρθένε, πάντες ἐρύσθημεν, τῆς προγονικῆς ἀράς. Ὅθεν εὐλογοῦμέν Σε, Πανευλόγητε Δέσποινα.

Ἄλλος Κανὼν. «Ἴνα τί μέ ἀπόσω».

Ταχνοὶ παραστάται, Μάρτυρες φιλόφρονες καὶ συμπαθέστατοι, τὸν ἐν κλίνῃ νῦν με, τῆς δεινῆς ἀρρωστίας τηκόμενον, καὶ ἐκ κατωτάτου, τοὺς στεναγμοὺς ἐκπέμποντά με, σπλαγχνισθέντες ἰάσασθαι δέομαι.

Ολεθρίων παθῶν με, καὶ ἀλλεπαλλήλων κινδύνων καὶ θλίψεων, ἐμπεσόντα καὶ πόνοις, καὶ δριμύταις ὀδύναῖς τηκόμενον, ταῖς ἀλεξικάκοις, καὶ ρωστικαῖς ὑμῶν πρεσβείαις, ἐξ αὐτῶν ἀνασώσατε ἅγιοι.

Αἰθυμῖαις χρωμένῳ, δαίμονες ἐπέθοντο καὶ κατηκίσαντο, παροδεύοντά με, καὶ τῶν ἐντολῶν σου ἐξερχόμενον, ἀλλ' ὡς τὸν εἰς χεῖρας, Σῶτερ λησιτῶν ἐμπεποκότα, τῶν Ἁγίων εὐχαῖς με ἰλέωσον. Θεοτοκίον

Σωτηρίας Σε τείχος, ἄχραντε ἀκράδαντον πάντοτε ἔχοντες, οἱ ταῖς ἀνηκέστοις, συμφοραῖς περιπίπτοντες Πάναγνε, καὶ ἐν ἀσθενείαις, καὶ πειρασμοῖς τοὺς Σοὶ θαρροῦντας, καὶ πρὸς Σε καταφεύγοντας ἴασαί.

Καταβασία.— Ὁ τρισμακάριστον ξύλον».

ᾠδὴ Γ'.—Ὁ Εἰρμός.—Τὴν δέησίν μου ἐκχεῶ. . .

Θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς. . . — Προστάτιν Σε. . .

Ὡς τείχος καταφυγῆς. . . — Ἐν κλίνῃ νῦν. . .

Κανὼν τῶν Ἀγίων.—Τὴν θείαν ταύτην.

Εἴν ξύλῳ νῦν σε μετάρσιον, τανύσας ἐν ὀρθίῳ τῷ σήματι, πλευρᾶς ἐσπάραιτε, καὶ τῶν σαρκίων οὐκ ἐφείδετο, ὁ ἀπεινῆς διώκτης καὶ τύραννος.

Αῤγίοις ἴπποις προσδέσαντες, Σεκένδικον τὸν μέγαν κατήκισον, οἱ ἀνομώτατοι, ἐπὶ δὲ πέτρας συρόμενος, τῷ ποθουμένῳ χαίρων, Χριστῷ προσήνεκται.

Δαβὶδ τοῖς Μάρτυσιν ἤχησον, εὐάρμοστον καὶ θεῖον μελῳδῆμα, ἀναβαλλόμενος, μέλος εὐφραΐνον τὸν Κύριον· Ὡς θαυμαστός εἰ ψάλλων ἐν τοῖς Ἀγίοις Σου. Θεοτοκίον

Ωραῖος κάλλι ὁ τόκος σου, τῇ φύσει τῆς Θεότητος ἄχραντε, ὑπὲρ ἀνθρώπων Υἱός, σαφῶς ὑπάρχων ὠραίαν Σε, καὶ ἐκλεκτὴν εὐρών Σε Σοὶ κατεσκήνωσεν.

Ἄλλος. «Γλάσθητί μοι Σωτήρ».

Ιάσεων ποταμοῖς, ὑμῶν ἡ θήκη ἐκάστοτε, προέχει τῆς ἐν αὐτῇ, πιστῶς καταφεύγουσι. Κάμοι οὖν ὀμβρήσατε, ἀχμηρία πόνων τηκομένη δρόσον Ἅγιοι.

Νοσοῦντα παντοδαπά, νοσήματα χαλεπώτατα, πολλάκις θανατουργοί, δειχθέντες ἰάσασθαι. Συνήθως οὖν ἅγιοι, καὶ ἐμοῦ τοὺς πόνους, ἐλαφρύναντες κουφίσατε.

Υπνοῦντα ὑπνον βαρύν, τῆς ἁμαρτίας εἰς θάνατον, ἐκ τούτου με ἀθληταί, ἐγειράτε δέομαι, καὶ σώσατε κάμνοντα, ταῖς ὑμῶν ἀγρούνοις, πρὸς τὸν Κύριον ἐντεύξεσιν. Θεοτοκίον

Μητέρα Σε τοῦ Θεοῦ, σαφῶς εἰδὼς Ποναμώμητε, τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, τοῦ μόνου Βαστάσαντος, θαρρῶν Σοὶ προσέρχομαι, καὶ αἰτοῦμαι ἄραι, τὸ δυσβάστακτον φορτίον μου.

Καταβασία.—«Νοτίου θηρὸς ἐν σπλάχνοις».

Κοντάκιον—»Τὰ ἄνω ζητῶν».

Ἀσκήσει θερμῇ τὰ πάθη θανατώσασα, ἀθλήσει στερεῶ τυράννους καταισχύναςα, οὖν τοῖς τέκνοις, ἐνδοξε, τὸν ἀρχαῖον Μάρτυρα ἀντίπαλον, πτερυστὴν ἡμῶν καταβέβληκας νεανικῶς, καὶ νίκης οὐρανόθεν στέφος εἰληφας.

Οἶκος.

Λόγον Θεοῦ παράσχο μοι, Δόγε, ὁ τὸ εἶναι τοῖς οὐσι παρέχων Θεὸς τῷ λόγῳ, μόνε Προάναρχε, ἵνα εὐλόγως τοὺς σοὺς ὀπίπτας εὐφημήσω, καὶ μέλψω ὠδαῖς ἁσμάτων, τοὺς τῶν δαιμόνων διώκοντας πνεύματα, καὶ πᾶσαν τὴν ἀλογίαν τῶν ἀθέων τυράννων ἐλέγξαντας, καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ κηρύξαντας τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι σύνθρονον. Δι' ὃ καὶ νίκης οὐρανόθεν στέφος εἰλήφασιν.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Δ' τῆς Ἀγίας ἐνδόξου Ὁσιομάρτυρος Ἱεροσαλήμ καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς Σεκένδου, Σεκενδίκου καὶ Κηγόρου.

Στίχ. Πόλιν Ἱεροσαλήμ ἄνω σὺν τέκνοις.

ᾠκησε Παύλου τὴν ἐπώνυμον πόλιν.

Ἀμφὶ τετάρτῃ Ἱεροσαλήμ κράτος ἐτήμηθι.

Αὕτη ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Πρόβου, τὸ γένος εὐσεβῆς, ἐκ πόλεως ὀρμωμένη Ἀλεξανδρείας. Τραφεῖσα οὕτω καὶ παιδευθεῖσα καὶ γράμμασιν ἱεροῖς ἐντυγχάνει. Παρὰ τε τῶν γεννητόρων ἐν σερμείῳ τινὶ καταλεχθεῖσα, ἐξ ἐκείνων δέ, ὡς εἶπειν, τὴν καρδίαν μέλιτι, ὡσπερ γλυκανθεῖσα καὶ τῆς ἐκείθεν αἴγλης τὸ ὄμμα κατεφωτίσθη τῆς ψυχῆς. Πάντα οὖν τὰ τοῦ κόσμου τερπνὰ καὶ ἡδέα σκύβαλα ἤγειτο.

Εἰ καὶ ἄκουσα παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς καὶ ἀκουσίως ἀνδρὶ ἐκδίδοται καὶ τριῶν παίδων μήτηρ γνωρισθεῖσα ἀρρένων. Σεκενδος, Σεκένδικος καὶ Κηγόρος οὗτοι ἐκαλοῦντο. Ἐλαχε τὸν ἄνδρα αὐτῆς ἀποθανεῖν, χηρεῖα τε ταύτην ὑπελθεῖν. Ἀφ' ἧς τῆς πόλεως ἀπάρασσα καὶ πόλιν ἐκ πόλεως διήρχετο μετὰ γε τῶν τέκνων αὐτῆς κηρύττουσα τὸν Χριστὸν Θεὸν εἶναι ἀληθινὸν καὶ ποιητὴν πάντων. Κατήνησε μέχρι τῆς πρεσβυτέρας τῶν πόλεων Ρώμης. Ἐν ταύτῃ τε τὸν Χριστὸν κηρύξασα καὶ ἐν τοῖς μέρεσι Ἐδέσσης ἐλθοῦσα, παρὰ τινος μοναχοῦ, Εὐσεβίου καλουμένου καὶ τῷ τῆς ἱερωσύνης ἀξιώματι ἀξιουμένου, ἐξ αὐτοῦ ἡ ἁγία τὸ μοναχικὸν ἐπενδύεται σχῆμα καὶ τῶν Δυτικῶν μέρος καταλαβοῦσα ἐν μιᾷ τῶν πόλεων τυγχάνει περιφανεῖ καὶ πολλῶν ἡδέων πεπλουτισμένη. Βέρροια αὕτη ἦν, καὶ ἐν αὐτῇ τὸν Χριστὸν καταγγέλλουσα καὶ πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων πρὸς Χριστὸν ἐπιστρέφουσα, Κινδιανῶ δὲ τῶν Θεσσαλονικέων Δουκὶ μὴνύεται. Καὶ αὐτὸς ὁ Δουξ ἐν αὐτῇ τῇ Βερροίᾳ γίνεται καὶ αὐτοῦ εἰς ἐξέτασιν ἡ ἁγία γίνεται σὺν τοῖς υἱεῖσι τρισί. Καὶ ἐπεὶ εἶρε τούτους τῇ πίστει

ἀρραγεῖς, ἐρωτηθέντας πρότερον παρά τοῦ Δουκὸς τὴν κλῆσιν καὶ πατρίδα καὶ τοῦ γένους τὴν ὑπαρξιν, «Πείσθητί μοι — φησὶν — ὦ γύναι, καὶ προσελθοῦσα θύσον τοῖς μεγάλοις Θεοῖς, οἱ σε τοιούτων υἱῶν μητέρα ἀνέδειξαν. Εἰ δ' οὖν, πικροῖς καὶ ἀνιλέοις βασάνοις σε οὖν τοῖς υἱοῖς σου παραδώσω». Ἡ δὲ ἀγία τοῦ Χριστοῦ ἔφη Ἱερουσαλήμ· Ἡμεῖς ζῶντι καὶ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ θύειν μεμαθήκαμεν· ξοάνοις δέ, κωφοῖς Θεοῖς, οἱ τοὺς αὐτοὺς λατρεύοντας ὁμοίους ποιοῦντες, οὐδὲ ἀκοῦσαι ἀνεχόμεθα. Ταῦτα Κινδιανὸν εἰς θυμὸν ἐλάσαντα ἐν πεπυρακτωμένη ἐσχάρῃ τὸν Κήγορον ἀνακλιθῆναι κελεύει, ὀβελίσκοις δὲ καὶ αὐτοῖς πυρακτωμένοις ταῖς ρισὶ κατακεντᾶται. Οὗ γενομένου, τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρέθετο. Εἶτα τὸν Σέκενδρον ἐν ξύλῳ χεῖρας καὶ πόδας δεθέντα, κελεύει ῥάβδοις τύπτεσθαι. Εἶτα ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν πεπυρακτωμένην ἐπιθεῖναι περικεφαλαίαν, ἐν οἷς πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Εἶτα καὶ αὐτὸν τὸν Σεκένδικον ἐν ἀγρίοις ἵπποις ἐλαθῆναι προστάσσει ὑφ' ὧν καὶ σურαίς, εἰς χεῖρας Θεοῦ καὶ αὐτὸς τὸ πνεῦμα παρέθετο. Αὐτὴν δὲ τὴν Ἱερουσαλήμ ἐν ἰκρίῳ ἀναρτηθεῖσαν ὄνυξι σιδηροῖς τὰς αὐτῆς τιμίας σάρκας προσέταξε ἔξεσθαι, ὑφ' ὧν ἀβλαβῆς διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Χριστοῦ διαφυλαχθεῖσα καὶ ἐτέρας δεινὰς βασάνους ὑπομείνασα, ὕστερον προστάξει τοῦ παρανόμου Δουκὸς τὴν κεφαλὴν ἀπετιμήθη. Τινὲς δὲ τῶν φιλοχρίστων νύκτωρ περιωρεῦσαντες ἐν τῷ πρὸς μεσημβρίαν τῆς πόλεως Βερροίας τόπῳ κατέκρυψαν, ἐν ᾧ μετέπειτα ἴδρυται ὁ νῦν ὀρώμενος θεῖος ναὸς καὶ παραδόξῳ ἐν αὐτῷ τελουμένων θαυμάτων εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ δοξαζομένου ἐν τοῖς ἀγίοις Αὐτοῦ.

ᾠδὴ Ζ'. — Ὁ Εἰρμός. — Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τὴν ἡμῶν σωτηρίαν... — Θελητὴν τοῦ ἐλέους...

Θησαυρὸν σωτηρίας... — Σωμάτων μαλακίας...

Κανὼν τῶν Ἀγίων. «Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ».

Στῶμεν ἐν οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, καὶ χαριστηρίοις ἐν ὕμνοις, δοξολογήσωμεν αὐτοῦ, τοὺς ἱεροὺς ἀθλοφόρους καὶ Μάρτυρας, ὑπερούμνητε λέγοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων, εὐλογητὸς εἶ.

Υμνοὶς σχολάσασα σεμνή, καὶ ταῖς ἀνευδότης μελέταις, τῶν θεοπνεύστων διδασκῶν, ἐγκρατεία καὶ πόνοις τὸ πρότερον, τὸν Θεὸν θεραπεύσασα, τῆς εὐκλείας ἠξιώθης τῆς τῶν Μαρτύρων.

Νόμους τηροῦσα τοῦ Χριστοῦ, Ἱερουσαλήμ γενναϊόφρον, πᾶσαν παράνομον βουλήν, ἀπεκρούσω στερεῶς ἀναμέλλουσα, σὺν παισὶ μεγάλοφροσιν, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων, εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ καὶ Σεραφίμ, Θρόνων καὶ Δυνάμεων ὄντως, Ἐξουσιῶν τε καὶ Ἀρχῶν, Ἀρχαγγέλων καὶ πάσης τῆς κτίσεως, ἀσυγκρίτως πανάμωμε, ὑπερτέρα ἀνεδείχθης Χριστὸν τεκοῦσα.

Ἄλλος. «Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας».

Νοσημάτων ποικίλων, καὶ πάσης μαλακίας Χριστὲ καὶ μάλιστα, σωμάτων ἐδωρήσω, τοὺς θεῖους ἀθλοφόρους, ἰατῆρας τοῖς μέλλουσιν, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ορώμενων ἐχθρῶν με, ἀοράτων τε πάντων Μάρτυρες, ρύσασθε καὶ νόσου ψυχοφθόρου, τὸν πίστει τῷ τεμένει, τῷ σεπτῷ Ὑμῶν ἔνδοξοι, προσπεφυγότα ψυχῇ, δεινῶς συντετριμμένη.

Σωτηρίους λιμένας, Βερροϊέων τῇ πόλει Χριστὸς ἀνέδειξεν, Ὑμᾶς ἐκ τῶν κινδύνων, καὶ νόσων τε καὶ πόνων, ὡς ἐκ κλύδωνος σφύζοντας, τοὺς ἀθλοθέτην αὐτόν, εἰδότας καὶ Σωτῆρα. *Θεοτοκίον*

Σωματώσασα Λόγον, τὸν ἀράμενον κόσμου παντὸς τὰ πταίσματα, καὶ νόσους πολυτρόπους, καὶ πᾶσαν μαλακίαν, ἰασάμενον Πάναγνε, τοῦτον δυσώπει κάμῃ, τῶν νόσων ἀπαλλάξει,

Καταβασία. — «Ἐκνοον πρόσταγμα».

ᾠδὴ Η'. Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ὁ Εἰρμός. — Τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν...

Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ. — Τῶν ἰαμάτων τὸ δαψιλές...

Τὰς ἀσθενείας μου — Τῶν πειρασμῶν σὺ τὰς προσβολάς

Ἄλλος τῶν Ἀγίων. «Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ».

Τυράννων ὄφρον καὶ ἀλαζόνα, καὶ βάσανον πᾶσαν οὐκ ἐπιτήξατε, τέσσαρες πρὸς ἅσασαν, Μάρτυρες ἀήτητοι, τὴν τοῦ ἐχθροῦ παράταξιν, ἀντιταξάμενοι, καὶ γὰρ ὑπὲρ Τριάδος ἀθλοῦντες, εἴχετε φρουροῦντας, ὑμᾶς ἀπαυατρώτους.

Εῤεῖσμα καὶ σκέλην καὶ ὄξειαν, ἀντίληψιν Μάρτυρες πλουτίσαντες, τὴν θαυματοπάροχον, λάρανα μυρίπονον, καὶ φωτισμοῦ ἀνάπλεον, Ὑμῶν συντρέχομεν, ἐν ταύτῃ καὶ ἴσους τρυγῶμεν, ὡς ἀφθονωτάτας, ὑμᾶς ἀνευφημοῦμεν.

Κάμινον ανάψασα θεόφρον, τὸ πάλαι τοῖς νεαγαίαις ὑπανάψαν-
τι, δαίμονι ὡς δράκοντι, ἄμετρα λυτήσαντι, ἐν αἰσθητῷ
ἐτύφλωσας, τοῦτον θηρίῳ σεμνῇ, τῆς πόλεως ἐν μέσῃ Βερροίας,
ἐνθα σοῦ καὶ μένει, τὸ θαῦμα εἰς αἰῶνας. Θεοτοκίον

Νομῆς πονηρᾶς καὶ συνηθείας, ἀτόπου Θεογεννήτωρ με κρα-
τούμενον, σπεῦσον ὡς προστάτης μου, τάχος ἐλευθέρωσον.
καὶ πληρωτὴν ἀνάδειξον, τῶν τοῦ Θεοῦ ἐντολῶν, ὅπως εὐχαρί-
στως ὑμῶ Σε, καὶ δοξολογῶ Σε, Παρθένε εἰς αἰῶνας.

*Ἄλλος. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Εν πειρασμοῖς, ἐν θλίψεσιν, ἐν κινδύνοις ἐκάστοτε, καὶ ἐν χα-
λεποῖς καὶ ἀνηκέστοις λάθεσιν, θερμούς ἀντιλήπτορας, τῇ
Βερροϊέων ἔδωκας Κύριε, τοὺς τέσσαρας ὀμαίμονας, αἵματος αὐ-
τῶν ἐκχεομένου, ὑπὲρ Σοῦ τοῦ Δεσπότη, ὧν νῦν προσδεδεγμέ-
νος, εὐχὸς ἐλέησόν με.

Νόμους τοὺς Σοὺς ἠθέτησα, καὶ ἀλόγοις ὑπέκυψα, Λόγε συνη-
θείαις καὶ ἐκφόροις πάθεσι, διὸ καὶ τοῖς κτήνεσι, τοῖς ἀνοή-
τοις ἀντικρυς, παρασυνεβλήθην καὶ κημοῦ, βαρυτάτου ὁ τάλας,
ἔδεήθην χαλεπῆς ἀρρωστίας, ἀφ' ἧς ἐπιστραφέντα, ἀπάλλαξόν με
Σῶτερ.

Νωθρευομένῳ πάντοτε, καὶ δεινῶς ἀμαρτάνοντι, κίνδυνοί μοι
Ἄδου νῦν Σωτῆρ ἐπέστησαν, ἐξ ὧν με ἐκλύτρωσαι, ὁ κατελ-
θὼν θελήσει Χριστέ, ἐπὶ τὰ κατώτερα τοῦ Ἄδου ταμεῖα, πρε-
σβείαις τῶν ἐνδόξων, καὶ σεπτῶν Σου Μαρτύρων, καὶ πάντων τῶν
Ἁγίων, θερμῶς Σοι λατρευσάντων. Θεοτοκίον

Ομοιωθεὶς μοι Πανάγνε, ὁ Θεὸς πάσης κτίσεως, γέγονεν ἐκ
Σοῦ, οἷος ἐγὼ Πανάμωμε, καὶ νόσους ἐβάστασε, καὶ τὰ
δεινά μου πταίσματα, οἷς ὑποπεσόν, ἐξ ἀφροσύνης ὁ τάλας, καὶ
πάλιν ἐπιστρέφω, καὶ δέομαι ρυθῆναι, τοῦ βάρους τῶν πταισμά-
των, τῇ Σῇ ἀγνῇ πρεσβείᾳ.

Καταβασία. — «Εὐλογεῖτε παῖδες»

Ὡδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός — «Κυρίως Θεοτόκον».

Ροήν μου τῶν δακρῶν... — Χαρᾶς μου τὴν καρδίαν.

Κακώσεως ἐν τόπῳ... — Φωτὸς Σου ταῖς ἀκτίσιν...

*Ἄλλος τῶν Ἁγίων — «Ἄπας γηγενής».

Νέκρωσιν ὁ πρίν, τῷ γένει δειμάμενος τῷ τῶν ἀνθρώπων δει-
νήν, εὖρεν ἐνδικώτατα, νέκρωσιν. Οὗτος, τῶν ἀθλητῶν τοῦ
Χριστοῦ, τὴν ἐπὶ ζύλου νέκρωσιν, Αὐτοῦ μιμούμενος, καὶ τὰ πάθη,
καὶ τὸν ἐπονείδιστον, νῦν εὐψύχως ὑπέμεινε θάνατον.

Οἷον τῷ φωτί, κραθέντες πανόλβιοι τοῦ τρισηλίου φωτός
νῦν ὑπὲρ τὸν ἥλιον, σαφῶς ὄρασθε, Μάρτυρες λάμποντες,
καὶ ζοφερὰ ραπίζετε, δαιμόνων πρόσωπα, καὶ ὀμίγλην, νόσων ἐκ-
διώκετε, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων πανένδοξοι.

Ιῆλεως γενοῦ, ἡμῖν τοῖς ὑμνοῦσί Σε, Λόγε προάναρχε, ταῖς τῶν
ἀθλοφόρων Σου, πρεσβείαις Σῶτερ· δι' ὃ τὰ αἵματα, τὰ ἑαυτῶν
ἐκένωσαν, ἡμῖν τοῖς δούλοις Σου, φιλανθρώπως, πρέσβεις χρημα-
τίσαντες, συμπαθῆς πρὸς τὴν Σὴν ἀγαθότητα. Θεοτοκίον

Στήσωμεν χορούς, καὶ πόθῳ συνδράμωμεν, ὃ φιλομάρτυρες,
ὅσοι παρεγένεσθε, ἐπὶ τὴν θεῖαν τῶν ἀθλοφόρων σκηνὴν, καὶ
ὡς εἰκὸς δοξάσωμεν, σὺν τῇ Πανάγνῳ Μητρί, τοῦ Σωτῆρος, καὶ
ἐκ τούτων ἅπαντες, ἀρυσώμεθα νόσων τὴν ἴασιν.

*Ἄλλος. «Κυρίως Θεοτόκον».

Σορῶ προσφευγόντα, Μάρτυρες Κυρίου, τῇ μυροφόρῳ ὑμῶν καὶ
δεόμενον, ἀπαλλαγῆναι κινδύνων, ταχὺ προφθάσατε.

Οιδήματα καὶ πόνους, καὶ πονηροτάτην, παντοδαπὴν συντρι-
βὴν καὶ ἀσθένειαν, ἐκ τῶν Ὑμᾶς ἀνυμνούντων ἀποδιώξατε.
Δόξα.

Ιλάσθητι οἰκτίρμον, ταῖς τῶν ἀθλοφόρων, τῶν ὑπὲρ Σοῦ ἀθλη-
σάντων ἐντεύξεσι, τοῖς ἐν ἀνάγκαις καὶ θλίψεσι προσερχο-
μένοις Σοι. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Σωτῆρα καὶ Λυτῆρα, τῶν χαλεπωτάτων, καὶ ἀνιάτων παθῶν ἡ
κνήσασα, τοῦτον ἡμῖν ἐξιλέου, ἄχραντε Δέσποινα.

Καταβασία. — «Μυστικὸς εἶ Θεοτόκε, παράδεισος».

Ἐξαποστειλάριον — «Ἐν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ».

Φαιδρῶς πανηγυρίζωμεν, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν θεῶν, Μαρτύρων
οἱ φιλέοργοι, φιλομάρτυρες πάντες, ᾧδαῖς ἁσμάτων τιμῶν-
τες, τοῖς οἰκειοῖς μέλεσι, τὸν κτίστην τετιμηκότας, καὶ χαρίσασαι
θεοῖς, τιμηθέντας παρ' αὐτοῦ, τῶν ἰαμάτων πλουσίως.

Θεοτοκίον.

Τὴν Ἰακώβ ὑμνήσωμεν, καλλονὴν ἐπαξίως, Μαρίαν τὴν Πανύμνητον, δι' αὐτῆς σεσωσμένοι, τῶν Ἀσωμάτων τὸ θαῦμα, Προφητῶν τὸ κήρυγμα. Μαρτύρων καὶ Ἀποστόλων, Ἀσκητῶν καὶ Ὁσίων, Διδασκάλων ἱερῶν, τὸ σεμνολόγημα πάντες.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Στιχηρὰ προσόμοια δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος δ'.—«Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι»,

Ἀνυμνείσθω Σεκένδικος, καὶ ὁ πάνσοφος Σέκενδος, καὶ ὁ θεῖος Ἀκήγορος μελωδήμασιν, ὡς τῆς Τριάδος ὑπέρμαχοι, καὶ πίστεως πρόβολοι, οἱ τῆς πλάνης τὸν κρημνόν, θερμοτάταις ἐν στάσσει, διαλύσαντες, καὶ τὸ ἔαρ ἐν πάσῃ παρησιᾷ, ταῖς ψυχαῖς ἀκαταπλήκτω, πανευλαβῶς κελαδήσαντες.

Καὶ πατρίδος ξενούμενοι, καὶ τῶν ὄντων στερούμενοι, καὶ πυρὶ φλεγόμενοι θεῖῳ Μάρτυρες, καὶ ταῖς μαχαίραις κοπιόμενοι, καὶ ἵπποις συρόμενοι, καὶ ξεόμενοι δεινῶς, καὶ εἰρκταῖς συγκλειόμενοι, καὶ τεμνόμενοι, κεφαλὰς τὰς τιμίας, τὴν τῶν πάντων, κεφαλὴν τὸν Ζωοδότην, Λόγον Θεοῦ οὐκ ἠρνήσασθε.

Ἐπὶ πόλιν ἐκ πόλεως, καὶ ἐκ τόπου πανεύφημε, ἐπὶ τόπον βαίνουσα προθυμότατα, τῇ Βερροϊέων κηρύττουσα, Θεὸν Παντοκράτορα, ἐπεδήμησας ἐν ἧ, καὶ τὸν δρόμον τελέσασα, καὶ τηρήσασα, τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν τοὺς στεφάνους, ἀνεδήσω σὺν τοῖς τέκνοις, τῆς αἰοιδίμου ἀθλήσεως.

Δόξα—Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡμέρα πανέοριος καὶ πανεύσημος, δαδουχοῦσα μυστικῶς, ἡλίου τηλαυγέστερον τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, ἀνακομιδὴν ποιουμένων τῆς σεβασμίας κάρας τῆς Μάρτυρος. Αὕτη γάρ, ἀοράτως τῶν οὐρανίων ἀψίδων καταπτᾶσα, ἡμῖν ἀρρῆστι, τὰς καρδίας ἡμῶν ἀοράτως φωτίζουσα, καὶ τὰ νέφη τῶν ψυχῶν ἀποσοβοῦσα, τῇ χάριτι τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Δεῦτε οὖν φιλομάρτυρες, χορεύσωμεν τὰ προσέορτια, καὶ τὴν ἔνδοξον Μάρτυρα σὺν τοῖς τέκνοις αὐτῆς εὐφημήσωμεν λέγοντες: Χαίροις Ἱερουσαλὴμ πολυάθλε, ἡ τὴν γυναικίαν ἀσθένειαν ἀποβαλοῦσα, καὶ

στερωθῶς ἀγωνισαμένη. Χαίροις τριστέλεχον ἄθροισμα, καὶ τῆς Ἀγίας Τριάδος ἰσάριθμον. Χαίρετε Σέκενδε, Κήγορε καὶ Σεκένδικε, οἱ τὸν πολυμήχανον ἐχθρὸν καθελόντες. Χαίρετε τὸ ἡμέτερον κλέος καὶ καύχημα, οἱ πρῆσβευόντες ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως εὐρωμεν ἔλεος παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον—Ἦχος ὁ αὐτός.

Σήμερον στειωτικαὶ πύλαι ἀνοίγονται, καὶ Πύλη παρθενικὴ θεία προέρχεται· σήμερον καρπογονεῖν ἡ χάρις ἀπάρχεται, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ Θεοῦ Μητέρα. Δι' ἧς τὰ ἐπίγεια, τοῖς οὐρανίοις συνάπτεται, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη

Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικὰ καὶ Μακαρισμοὶ (ἐκ τῶν Καθόνων τῶν Ἀγίων Ὁδῆ γ' καὶ Γ')

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Προκείμενον Ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῆς Παύλου τὸ ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Η' 28. Ἀδελφοί, τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν, τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς οὖσιν· οὗς οὖς προέγνω, καὶ προώρρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνης τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς· οὗς δὲ προώρρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε· καὶ οὗς ἐκάλεσε, τούτους καὶ ἐδικαίωσεν· οὗς δὲ ἐδικαίωσε, τούτους καὶ ἐδόξασε. Τί οὖν ἐροῦμεν πρὸς ταῦτα; Εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; ὅς γε τοῦ ἰδίου Υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν, πῶς οὐχὶ καὶ σὺν αὐτῷ τὰ πάντα ἡμῖν χαρίσεται; Τίς ἐγκαλέσει κατὰ ἐκλεκτῶν Θεοῦ; Θεὸς ὁ δικαίων. Τίς ὁ κατακρίνων; Χριστὸς ὁ ἀποθανών, μᾶλλον δὲ καὶ ἐγερθεὶς, ὅς καὶ ἔστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, ὅς καὶ ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν. Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ

διωγμὸς ἢ λιμὸς ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα; Καθὼς γέγραπται, ὅτι ἕνεκά σου θανάτουμέθα ὅλην τὴν ἡμέραν ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς. Ἄλλ' ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς. Πέπεισμαι γὰρ ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζῶη οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαὶ οὔτε δυνάμεις οὔτε ἐνεστῶτα οὔτε μέλλοντα οὔτε ὕψωμα οὔτε βάθος οὔτε τις κτίσις ἑτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρῖσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (ὁ 16-22).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ἴδου ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων. Γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις, καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περισσεραί. Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια, καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς. Καὶ ἐπὶ ἡγεμόνας δὲ καὶ βασιλεῖς ἀχθήσεσθε ἕνεκεν ἐμοῦ, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς καὶ τοῖς ἔθνεσιν. Ὅταν δὲ παραδιδῶσιν ὑμᾶς, μὴ μεριμνήσετε πῶς ἢ τί λαλήσητε· οὐ γὰρ ὑμεῖς ἐστε οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς ὑμῶν τὸ λαλοῦν ἐν ὑμῖν. Παραδώσει δὲ ἀδελφὸς ἀδελφὸν εἰς θάνατον, καὶ πατὴρ τέκνον· καὶ ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς, καὶ θανατώσουσιν αὐτούς. Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος οὕτως σωθήσεται.

Κοινωνικόν. «Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον».

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΑΥΤΗΣ ΣΕΚΕΝΔΟΥ, ΣΕΚΕΝΔΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΗΓΟΡΟΥ

Τῶν μαρτύρων τὰ ἀνδραγαθήματα καὶ οἱ πόνοι καὶ τὰ κατορθώματα εἶναι ἀτελεύτητα. Τῶν μαρτύρων ἐκείνων, ὅπου ὄχι μόνον ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ ἕως τὸ Ἰλλυρικὸν ἐφθασε τὸ κήρυγμα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἕως τὴν πρεσβυτέραν Ρώμην τὰ ἀγωνίσματα, ὅπου ἐκάρθρωσαν διὰ τὸν Χριστόν. Ποῖοι δὲ εἶναι αὐτοὶ καὶ πέθην ὀρμώμενοι καὶ πῶς ἀνδρεώθησαν ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρόν, σύντομα θέλομεν διηγηθῆ.

Ἡ Ἱερουσαλὴμ εἶναι μὲ τοὺς τρεῖς υἱοὺς τῆς ἡ μὲ τὸν λόγον ζωγραφουμένη θυγάτηρ τῆς Ἄνω Ἱερουσαλὴμ τῆς ἐλευθέρας, ἡ ὀπίσσω ἐλευθέρα καὶ παθῶν ἀνωτέρα καὶ στεροτέρα τοῦ ἀδάμαντος· ἡ γυνὴ τὴν φύσιν καὶ τὴν ἀνδρείαν ἀκαταμάχητος. Αὕτη τοὺς ἀγγέλους ἐξέπληξε καὶ τοὺς δαίμονας ἐφόβισε καὶ τοὺς τυράννους κατεφρόνησεν.

Ἐκατάγετο δὲ αὕτη ἐκ τῆς περιβολῆς τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας. Ἐγεννήθη ἀπὸ γονεῖς λαμπροὺς καὶ τὴν πίστιν Χριστιανούς· ἐτρέφη δὲ τοιοιτοτρόπως καὶ ἐπαιδεύθη, ὥστε ἀπὸ τοῦ καρποῦ νὰ γνωρισθῆ ἡ ρίζα, καὶ τὰ ἱερὰ γράμματα μανθάνει ἀπὸ ἑνα σεμνὸν διδάσκαλον κατασταθεῖσα ἀπὸ τοὺς γεννήτοράς τῆς. Μὲ τοιοῦτο μέλι ἀπ' ἐκείνους τὴν καρδίαν τῆς ἐγλυκάνθη καὶ μὲ τὴν λάμψιν ἐκείνην τὸ μάτι τῆς ψυχῆς τῆς κατεφωτίσθη, πού ὄλα τὰ λαμπρὰ τοῦ κόσμου καὶ γλυκερά, σκότος καὶ πικρίαν τὰ ἐνόμιζε. Πλήν, ἐπειδὴ καὶ τῶν γονεῶν ἡ ἀγάπη φυσικὰ συνηθίζει νὰ βιάζῃ τὴν νέαν ἡλικίαν εἰς ὑπακοήν, τὴν ὑπᾶνδρευσαν καὶ ἔκαμε μὲ τὸν ἄνδρα ὀκτῶ χρόνους καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τρία παιδιά ἀρσενικά, Σέκενδον, Σέκενδικόν καὶ Κήγορον. Ἀποθανόντος δὲ ἐκείνου, ἐχῆρευσε καὶ ἀναθρέψασα τοὺς υἱοὺς τῆς, καθὼς καὶ αὕτη ἀπὸ τοὺς γονεῖς, μὲ θεϊκὰ ἦθη, διὰ νὰ μὴ εἶναι κατώτεροι ἀπὸ τοὺς ἰσομέτρους τρεῖς παιδάς τοὺς ἐν Βαβυλῶνι, ἐξέουσε θεοφιλῶς, ἐπολι-

τεύετο θεοπρεπώς, ἔπασχε νὰ ξεπεράσῃ εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ χήρας καὶ παρθένους. Καὶ ὅπως ἦτο ὅμοια σὰν ἐκεῖνη ἡ χήρα ποὺ τὴν ἐμακάρισεν ὁ Παῦλος. Ἀρκετὰ ἦσαν αὐτὰ νὰ τὴν παραστήσουν καθαρὰν κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ αὐτοῦ Ἀποστόλου, ποὺ λέγει: «Ἡρμοσάμην ὑμῖν ἀνδρὶ παρθένον ἀγνὴν παραστήσαι τῷ Χριστῷ». Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦτον πρόπον νὰ κηρύξῃ τὴν εὐσέβειαν, καὶ τὸ χρυσάφι ποταπὸν ἦτον εἰς τὸ καμίνι νὰ δοκιμασθῇ, διαμοιράσασα ὅλα τὰ ὑπάρχοντά της εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ κουρεύσασα τὰ μαλλιά της καὶ καταλαβοῦσα τὴν μοναχικὴν πολιτείαν, δὲν ἠγάπα μοναχὴ νὰ τρυφᾷ τοῦ Θεοῦ τὰ καλὰ μὴδὲ κρυφὰ νὰ θεοσεβῇ ὡσὰν ποτὲ ὁ Νικόδημος, ἀλλὰ παρρησιαζομένη ἐπεθύμει νὰ μεταδίδῃ καὶ εἰς ἄλλους ὅσον ἡδύνατο.

Ἀφῆρασα λοιπὸν τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καθὼς ἡ Θέκλα ἡ τοῦ Παύλου μαθήτρια, ἔφθασεν εἰς τὴν Ρώμην. Ὅλα δὲ τὰ κάστρα ποὺ ἦσαν μεταξὺ καὶ τίς χώρες δὲν τίς ἐδιάβαινον ἀπλῶς, ὡσὰν ὁ λόγος τὰ διηγείται, ἀλλὰ ἐδίδασκεν ἀποστολικῶς τὸν λόγον τῆς ἀληθείας καὶ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ἔφερον εἰς εὐσέβειαν. Τοιαῦτα ἀνδραγαθήματα σωτηριώδη ἔκαμεν εἰς τὴν ὁδοπορίαν. Ὅσα δὲ θεοπρεπῆ κατορθώματα ἐτέλεσεν εἰς τὴν Ρώμην, τίς δύναται νὰ τὰ διηγηθῇ; Τοὺς κόπους, τὰς ἀγρυπνίας, τὰς χαμευνίας, τὴν ξηρότητα τοῦ κορμιοῦ, τὴν ξενιτείαν, τὰς διδασκαλίας, τὰς παραινέσεις, τὴν ἐλεημοσύνην πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς, τὴν προκοπὴν τῶν ἀρετῶν, τὰ ὅποια ὁ Παῦλος μόνος ἠξεῦρει ἀκριβῶς νὰ τὰ ἀριθμῇ, ὁ ὁποῖος καὶ τὰ ἔπαθε καὶ τὰ ἔπραξε καὶ τὰ ἔγραψεν, ὅχι διὰ νὰ τὰ ἐπιδείξῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ προξενήσῃ πολλοὺς νὰ ἔλθουν εἰς ζῆλον, ὅχι μόνον ἀνδρας ἀλλὰ καὶ γυναῖκας, τὰ ὅποια μικρὰ εἶναι εἰς τὴν μάρτυρα, ἀλλὰ μεγάλα φαίνονται εἰς ἀνδρας ἀνδρειωμένους. Αὕτη λοιπὸν ἀπὸ κάστρον εἰς κάστρον καὶ ἀπὸ τόπον εἰς τόπον ὑπάγουσα, ἔφθασε καὶ εἰς τὴν Βέρροϊαν, κάστρον τῆς Μακεδονίας λαμπρὸν καὶ περιφημον. Διδάσκουσα δὲ καὶ εἰς αὐτὸ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας φανερώτατα καὶ βεβαιόσα τοῦ λόγου της Χριστιανὴν μεγαλοφρονότατα, εἴλκυε τοὺς περισσοτέρους, ὅπου εὗρισκεν εἰς τὴν ὁδοπορίαν νὰ πιστεύουν καὶ νὰ ὁμολογοῦν τὴν ὁμολογίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλ' ἐπειδὴ τότε εἶχε τὰ σκῆπτρα τῆς Ρωμαϊκῆς Βασιλείας Πρόβος ὁ ἀσεβὴς καὶ ἔτριξε τοὺς ὀδόντας του ἐναντίον εἰς τοὺς Χριστιανούς ὡσὰν ἀγριόχοιρος, ἔστειλεν ὄρισμους εἰς ὅλους τοὺς Τοπάρχας καὶ εἰς τὰ κάστρα ποὺ ἐκυβερνοῦσαν, νὰ μὴν εὗρίσκηται κανεὶς νὰ ὁμολογῇ

τὸν Χριστόν, εἰ δὲ καὶ εὗρισκονται τοιοῦτοι, νὰ παραδίδωνται εἰς τὰς τιμωρίας καὶ βάσανα. Καὶ τότε κατεσκευάζοντο πολυεῖδη μηχανήματα βασάνων, τροχοί, λόγχοι, σπαθιά ἀκονοῦντο, θηρία συνηθροίζοντο, πυρκαϊὰ ἤτοιμάζοντο, ἡ γῆ ἐμολύνετο μὲ τὰ αἵματα.

Κιντιανὸς ὁ Δούκας τῆς Θεσσαλονίκης ἀγριώνεται, τὸ Δικαστήριον γεμίζει θυμὸν, οἱ ὑπηρέται ἀγριοκυττοῦσι ὡσὰν φονεῦται ποὺ ἦσαν, οἱ συκοφάνται διαβάλλουσιν εἰς τὰ αὐτιά τοῦ Ἀρχόντος. Τότε καὶ ἡ ἀνδρεία κατ' ἀλήθειαν ψυχὴ καὶ ἀνίκητος, μὴνύεται εἰς ἐκείνον τὸν ἀπάνθρωπον καὶ θηριώδη Δούκα ὅτι εἶναι κάποια γυνὴ εἰς τὴν Βέρροϊαν, τὸ σχῆμα μονάστρια, τὴν πίστιν Χριστιανὴν καὶ τὸ ὄνομα της Ἰερουσαλήμ, μητέρα παιδίων εὐγενικῶν τριῶν, ἡ ὅποια μὲ πολλὴν παρρησίαν ὁμολογεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ πολλοὺς ἀσθενημένους κατὰ φαντασίαν τοὺς θεραπεύει καὶ ἰατρῶν μὲ τὴν προσκάλεισιν αὐτοῦ καὶ περισσοτέρους μὲ τίς μαγείες της σύρει ἀπὸ ἐμᾶς εἰς τὸ σέβας της, καὶ ἂν δὲν προστάξῃς τὸ γρηγορώτερον νὰ σηκωθῇ, ἴσως καὶ σένα καὶ ἡμᾶς, τὸ ὅποιον μὴ γένοιτο, μὲ τίς γοητείες της θέλει μᾶς ἀποπλανήσῃ.

Μὲ ταῦτα τὰ κηρύγματα ἐλθόντας νὰ θυμωθῇ ὡσὰν θηρίον καὶ νὰ ἀλλάξῃ τὴν ὄψιν. Ἐπρόσταξε παρευθὺς νὰ ἔτοιμασθοῦν νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Βέρροϊαν.

Ὁ ὁποῖος, ὡσὰν ἔφθασαν, δὲν ἐνόμισε τόσον μὲ καλωσύνης νὰ ἐλκύσῃ, ὅσον μὲ τιμωρίες νὰ ἐξαφανίσῃ τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ ἐπιθυμῶν. Ἀλλὰ ἡ ἀνδρεία τὴν ψυχὴν, μαθοῦσα τὸν ἐρχομὸν τοῦ Δουκᾶς καὶ τὴν θηριότητά του ἀπ' ὅσα ἐσυλλογίζετο, ὡσὰν μητέρα φοβουμένη διὰ τοὺς υἱοὺς της, φοβουμένη μήπως, ὅταν ἔλθουν εἰς βάσανα, διὰ φόβον ἢ μὲ κολακείας καταπεισθοῦσι καὶ δὲν θέλουν δώσει τὸ καλὸν τέλος τῶν ἀγώνων, ἀλλὰ ἀφήσουν εἰς τὸν Κιντιανὸν λαμπρὰ τὰ νικητήρια, ἀγκαλίζεται, φιλεῖ καὶ ἀσπάζεται λέγουσα: «Σπλάχνα τῆς καρδίας μου καὶ γεννήματα τῆς κοιλίας μου, ὅπου σᾶς ἔθρεψα καὶ σᾶς ἐμαθήτευσα καταφρονήσασα τὰ ἴδια καὶ ποθητὰ μου καὶ ἐδέχθηκα πόνους καὶ κόπους ὅχι ὀλιγωτέρους ἀπ' ἐκείνους, ὅπου ἔπαθα εἰς τὸν καιρὸν τῆς γεννήσεώς σας, ἀκούσατε τοὺς λόγους μου, καταφρονήσατε τὰς βασάνους, μὴ φανῆτε ἀπ' τοὺς ἐπὶ Παῖδας κατώτεροι, μήτε ἀπὸ τοὺς τρεῖς Παῖδας τοὺς παλαιούς ἑοεῖς οἱ νέοι, ὅπου διὰ χρεὴ καὶ νόμιμα ὑπὲρ Χριστοῦ καὶ τῆς πί-

στεως επαθον, μη φανῆ ἢ Σολομωνῆ ζηλοτωτέρα τῆς ἰδικῆς σας μητέρας και εὐτυχεστέρα ἢ εἰς τὸν τεσσαρακοστὸν υἱὸν τε και μάρτυρα, νὰ μη δειλιάσητε μηδὲ τὰ φοβερὰ νὰ φοβῆθητε, μηδὲ τὰ σπαθιά, μηδὲ τυραννίας, μηδὲ τῶν θηρίων τὴν ἀγριότητα. Ἐὰς γνωρίση και ὁ τύραννος χρηστοὺς στρατιώτας εὐρών, ἄς παύση ὑπερφηανεύμενος, ἄς πνιγῆ θυμούμενος, ἄς λείπη καταφρονούμενος ἀκόμη ὀλίγον, ὅσον νὰ περάσῃ, και θέλουν με μακαρίσει ὄλες αἱ μητέρες, θέλουν σας μακαρίσει και ἐσᾶς ὄλοι οἱ παῖδες και ἐξ ἐναντίας παῖδες ἐμένα και ἐσᾶς αἱ μητέρες θέλουν ἐγκωμιάσει. Ἀκουσατέ μου, τέκνα, τὰς παραινέσεις, μη μὲ λησμονεῖτε, τὸν Χριστὸν ἀγαπήσατε, τὸν διάβολον καταισχύνατε».

Και ἡ μὲν μακαρία τοιαύτας παραινέσεις ἔλεγεν· ὁ δὲ Κιντιανὸς κατὰ ἀλήθειαν ὡς λέων ἀρπάζων και ὠρνούμενος, καθὼς λέγει ὁ Δαβὶδ, και ζητῶν ποῖον νὰ καταπίῃ, θρόνον ὑψηλὸν ἔστησε, κριτήριον συμμάζωνει. Οὗτος ἀφρίζει, ὀρίζει νὰ ξεχωρισθοῦν ἀπὸ τῶν ἄλλων, τοὺς ὁποῖους ἡ φύσις ἤνωσε και συνέδεσε, και τὸν ἀπαλώτατον τῶν παιδῶν Κήγγορον προστάσει νὰ φέρουν ἔμπροσθεν τοῦ κριτηρίου, νομίζων νὰ δελεάσῃ τὸν παῖδα, τὸσον μὲ φοβηρισμόν, ὅσον μὲ κολακείας. Ὅμως ἐγγελάσθη ὁ νηπιόφρων μὲ τὶς αὐτοῦ κολακείας και ἐννοίει δελεαζόμενος. Ἄξιον δὲ εἶναι νὰ στοχασθῶμεν και τὴν ἐπίνοιαν τοῦ ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν του, ὅτι εἶπεν· «ἐὰν δυναθῶ νὰ ἐλκύσω τὸν παῖδα πολυτρόπως μὲ δελεάσματα, θέλω ἐλκύσει εὐκολα και τοὺς ἄλλους. Ἄλλὰ και ἡ μητέρα τους δὲν θέλει μείνει ποτὲ δίχως παιδί, και, ἂν κακὸν εἶναι και ἀγνωστον, πόσον μᾶλλον καλὸν και φρόνιμον, διότι δὲν εὐρίσκειται συμπαθέστερον ἀπὸ τὴν μητέρα ἢ ἀγαπητότερον ἀπὸ τὸ παιδί, διότι ἠκούσαμεν νὰ ξεψυχήσουν μητέρες εἰς τὰ παιδιά». Λοιπὸν ὤρισε νὰ φέρουν τὸ μειράκιον, μικρὸν παιδίον, και τὸ παρέστησαν εἰς τὸ κριτήριον, δείχνει τον και τὰ φοβερὰ κολαστήρια και τὰ βασιλικά δελεάσματα και λέγει τον· «Βλέπεις, ὦ παιδί μου, πόσα ἀγαθὰ και πόσα πονητικά, χρυσάφι μαζί και βασανιστήρια ἐτοίμασα. Και διὰ μὲν ἐκείνους, ὅπου ἀγαποῦσιν ἐμένα και τοὺς θεοὺς, εἶναι τὰ καλὰ χαριστήρια. Και πάλιν δι' ἐκείνους, ποὺ ὑβρίζουν τοὺς θεοὺς και ἀθετοῦσιν ἐμένα, εἶναι τὰ δεινὰ κολαστήρια. Διάλεξε λοιπὸν ἐκεῖνα, ποὺ εἶναι καλὰ και τὰ ἀγαποῦσι και παιδιά και γέροντες, και ἔλα θυσιάσε εἰς τοὺς θεοὺς και νὰ εἰσάι ἀγαπημένος εἰς τοῦ

λόγου μας και τιμημένος. Εἰ δὲ μή, μὲ ἄλλες πολλὰς τιμωρίες και βάσανα θέλω σὲ τελειώσω». Ταῦτα ἀκούσας ὁ καλὸς παῖς, εἶπε πρὸς τὸν τύραννον· «Γνωστικά ἔλεγες και πολλὰ ἐπαινετά, ἂν δὲν ἦσουν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀσεβεῖς, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀπίστους, ἕνας ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρους, ἀλλὰ ἂν ἦσουν Χριστοῦ δοῦλος και φίλος Χριστιανός, ἤθελες μὲ καταπέσει νὰ σὲ συμπαθῶ και νὰ σὲ ἀγαπῶ και δίχως φιλοτιμίας· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐσὺ εἶσαι τοῦ Χριστοῦ ἐχθρός, τοῦ ὁποῖου εἶμαι ἐγὼ δοῦλος και ἐσὺ φίλος τῶν δαιμόνων και λατρευτῆς των, και ἐγὼ τὸ ἐναντίον, δὲν θέλεις μὲ δελεάσει και δὲν θέλεις με ἀποπέσει μηδὲ ἀπὸ τὴν πίστιν μου θέλεις μὲ ἀποχωρήσει. Δὲν θέλεις με διασχίσει ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μου, ἂν ἤθελες μὲ δώσει και αὐτὸ τὸ διάδημα τῆς βασιλείας. Τί μοῦ εἶναι αὐτά, ὅσον ἡ μητέρα μου καταφρονήσασα, ἴσκιον και ὄνειρον και ἄερα χαϊμένο τὰ ἔλεγε. Λοιπὸν τιμῶρει, ψῆνε, κατάκαιε. Προτίμητα θέλεις καταπέσει τὸν ἑαυτὸν σου νὰ ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τοὺς δαίμονας, παρὰ ἐμὲ νὰ μὲ καταπέσης νὰ θυσιάσω δαιμονισμένα εἰδωλα». Γυρίζοντας δὲ πρὸς τὴν μητέρα του λέγει· «ὦ μητερ, ὦ μητερ, δὲν θέλω λησμονήσει τὰς παραινέσεις σου. Ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μου δὲν ἀπομένω, ἀπὸ τὴν ἀγάπην σου δὲν ξεχωρίζομαι. Ἐνας τάφος και τοὺς δύο μας θέλει δεχθῆ. Και νὰ μη λογιᾶσῃς ὅτι παθαίνω τίποτε κακόν. Μεῖνε ὡσάν αἱ ἄλλαι μητέρες νὰ κλάψῃς εἰς τὸν νεκρόν μου. Οὔτε τὰ σπλάχνα σου νὰ σπαράξῃς, μήτε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς σου νὰ ἀνασπάσῃς. Μόνον τὸσον νὰ μὲ λογιᾶσῃς, ὡσάν ἀρνίον ἀγόμενον εἰς θυσίαν εἰς τὸν Δεσπότην. Τὸ λοιπὸν θάρσει, ὦ μητερ μου, διατι ὁ δικαστῆς θαρρεῖ μὲ τὰ λόγια του θέλει δυναθῆ νὰ μὲ ξεπλανέψῃ ἀπὸ τὴν εὐσέβειαν. Μάτην κοπιᾶ. Ἐὰν ἔλθουν και ἄλλοι δέκα Κιντιανοὶ δὲν θέλουν δυναθῆ νὰ μὲ ξεχωρίσουν ἀπο τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Ἐμένα μὲ θήρυσεν ὡς μικρότερον, ἀλλὰ δὲν εἰξεύρει πὼς ὁ Θεὸς εἰς τοὺς μικροτέρους εὐδοκεῖ. Τὸ λοιπὸν, ὦ δικαστῆ και δούξ, εἴ τι λογιῆς βάσανα ἐλογίσθηκες κάμε· ἐγὼ ἐτοιμος εἶμαι εἰς τὰ μηχανήματά σου, ὅπου λογιᾶζεις ἐσὺ».

Αὐτὰ και ἄλλα παρόμοια λέγοντας ὁ καλὸς Παῖς, δὲν ἠμπόρεσε νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ τὸν θυμὸν ὁ Κιντιανός, ἀλλὰ παρευθὸς ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν θρόνον του και ὤρισε νὰ ἀνάψουν μεγάλην πυρκαϊάν και νὰ βάλουν σιδηρᾶν κλίνην νὰ πυρωθῇ, νὰ ἀπλώσουν ἐπάνωτὸν Κήγγορον και

μέ ψιλές και ὄξειες σαγιές νὰ τοξέφουν τίς μίτες του. Βάνοντας ὁ ἀσεβῆς εἰς τὸν νοῦν του μὲ τοιαύτας πικρὰς βασάνους νὰ ἀποπέσῃ γρήγορα διὰ νὰ φοβίσῃ τοὺς ἀδελφούς του φόβον τρομερόν, ἔσσοντας πού ἡ φύσις τοῦ πυρὸς εἶναι δριμύτατος κόλασις πρὸς τιμωρίαν. Ἀλλὰ τὸ μὲν κορμί του εὐθὺς γένηκε παρανάλωμα τοῦ πυρὸς, ἡ δὲ ἁγία ψυχὴ ἀναφέρεται εἰς τὸν οὐρανόν.

Ἔρω ρίζης ἀγαθῆς ἀγαθὸν βλάστημα! Ὁ μητρὸς εὐσεβοῦς εὐσεβέστερον γέννημα! Ἐσὺ ἐφάνης τῆς μητέρας σου καὶ τῶν ἀδελφῶν σου στερῶσις μεγάλη καὶ τῆς πίστεως ἀσφαλεστάτη θεθαίωσις. Ἐσὺ εἶσαι τῶν εὐσεβῶν τὸ θεμέλιον, ἔσένα συνοδεύουν οἱ ἄγγελοι, καὶ Ἀβραμαιοὶ κόλποι σὲ ὑποδέχονται καὶ τῶν Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων ἡ ὁμήγουρις σὲ ἀγκαλιέται καὶ τῶν Μαρτύρων αἱ χορεῖαι ὑποδεχόμεναι σε φιλοῦσι καὶ κατασπάζονται. Τὸ λοιπόν, ὦ Κιντιανέ, διὰ τοὺς ἄλλους τί λογιάζεις μὲ κολακείας νὰ τοὺς ξεγελάσῃς, καὶ δὲν γελῶνται, διότι εἶναι στερεώτεροι, καὶ μὲ ἀπειλές νὰ τοὺς ἐκφοβίσῃς, καὶ δὲν δειλιῶσι, διότι εἶναι δυνατώτεροι. Μὲ θαρμούς καὶ διάφορες ἄλλες κόλασις καὶ τιμωρίες πάσχεις νὰ τοὺς ξεχωρίσῃς ἀπὸ τὴν πίστιν, δὲν ξεχωρίζονται, διότι εἶναι θεθαίωτεροι ἀκόμη ἀπὸ τὸν μικρότερον ἀδελφόν. Ἀπὸ τὸ θρέφος δὲν παίρνεις παράδειγμα; Δὲν εἶδες πῶς ἐνίκηθης; Πόσον μᾶλλον μὲ τοὺς ἄνδρας γυρεύεις νὰ παλαίσῃς, ὅπου εἶναι κρατερώτεροι; Ἀλλὰ ἐκεῖνα, πού μεταχειρίζουσι εἰς τὸ μικρότερον βρέφος, ἄφησέ τα, μόνον ἂν ἔχῃς ἀκόμη δριμύτερα βασάνα, ἐπιχειρήσον, διότι δὲν καταδέχονται τίς φλυαρίες σου καὶ τὲς κακῆς σου συμβουλές.

Ἰδοὺ καὶ τὸν Σεκένδικον, ὅπου τὸν ἔφεραν καὶ τὸν παρέστησαν κατέμπροσθεν τοῦ παρανόμου Δουκός. Ἐσήκωσε λοιπόν ὁ γενναϊότατος τὸ πρόσωπόν του φαιδρὸν καὶ ὑπέρλαμπρον, ὡς εἰς ἑορτήν καὶ ὄχι εἰς ἐξέτασιν πηγαίνοντας, καὶ βλέποντας χαμηλὰ μῆτε δειλιῶντας μῆτε φοβούμενος, ἀλλὰ μὲ θάρρος καὶ ἀνδρείαν εἰς τὸ κριτήριον στέκεται καὶ ἀπὸ τὸν Δούκα γυρεύει ἀπόκρισιν καὶ σύντομα πάλιν τὸν Δούκα ἀποκρίθηκε λέγοντας: «Μὴ πλανᾶσαι, ὦ παράνομε καὶ δόλιε, πῶς μὲ θαρμούς καὶ μὲ ξίφη καὶ σπαθιά ἢ εἰς ἄγρια θηρία νὰ μὲ βάλῃς ἢ εἰς τὴν φωτιά μὲ παραδώσῃς, θέλεις δυνηθῆναι νὰ μὲ ξεμακρύνῃς ἀπὸ τὸν Παντοκράτορα Θεόν. Δὲν σὲ ἔφερον ἀκόμη εἰς νίκην ἢ καρτερίαν τοῦ βρέφους καὶ ἐπιχειρίζεσαι καὶ εἰς ἐμένα, ὅπου εἶμαι κρατερώτερος ἀκόμη καὶ ἀνδρειώτερος εἰς τὴν χάριν

τοῦ Θεοῦ; ἢ σὲ φαίνεται ὅτι εἶμαι ἀδυνατώτερος καὶ ἐχώρησες νὰ μὲ ἐκφοβίσῃς ὡς ἀν αἰχμάλωτον δοῦλον ἐν σχήματι ἀριστείας τοῦ Παιδός, ἡμεῖς τέλος ὑπομιμνήσκομεν, δὲν θέλω γένη ἀπ' ἐκεῖνον ἀδυνατώτερος τὴν καρτερίαν, ἐκεῖνος θέλει νικηθῆ. Διὰ νὰ φανῇ καὶ νὰ γένη προθυμώτερος ὁ μετ' ἐμὲ ἀδελφός μου, δὲν θέλω σαλευθῆ ἀπὸ τὰς παραινήσεις τῆς μητρὸς μου, μόνον εἰς τὴν δριμύτερη καὶ πικρότερη βάσανο ἄς ἔλθω, διότι δὲν καταδέχομαι μὲ παιδικῆς τιμωρίας νὰ παραπεμφθῶ εἰς τὸν Θεόν, διὰ νὰ μὴ καυχᾶσαι καὶ σὺ καὶ ὁ πατήρ σου ὁ διάβολος».

Αὐτὰ ὅλα λέγοντας ὁ Σεκένδος, ἐθυμώθη ὁ Δούκας κατὰ πολλὰ καὶ ἐμαύρισε καὶ ὠρισε νὰ τὸν καρφώσουν κατὰ γῆς τὰς χεῖρας καὶ πόδας μὲ μεγάλα καρφιά καὶ μὲ ράβδους σιδηρῆς ἀνελεήμονα νὰ τὸν δέρνωσι. Πρὸς τοῦτο καὶ περικεφαλαίαν κατὰ πολλὰ πεφυρατωμένην νὰ θάλουσι ἐπρόσταξεν εἰς τὴν κεφαλὴν. Καὶ παρευθὺς μὲ ταύτην τὴν τιμωρίαν ἀφήκεν εἰς χεῖρας Θεοῦ τὴν μακαρίαν του ψυχὴν. Καὶ ὁ Κιντιανὸς δὲ ἀκόμη ἔσσοντας νὰ εἶναι ἀπὸ τὸν θυμὸν καὶ τὴν μανίαν μεθυσμένος κατὰ πολλὰ, ἐπρόσταξε νὰ φέρουν καὶ τὸν Σεκένδικον εἰς τὸ κριτήριον καὶ μὲ κολακείας καὶ θωπιεῖς ἄρχισε νὰ λέγῃ εἰς τὸν ἀδελφόν: «Ἐλὰ καὶ ἐσὺ ὡς μεγαλύτερος καὶ γνωστικώτερος, ὑπόκυψε εἰς τοὺς βασιλικούς δορισμούς καὶ θυσίασε τοὺς μεγάλους θεούς· καὶ ἐὰν ἔλθῃς μὲ προθυμίαν, νὰ λάβῃς μεγάλην τιμὴν καὶ δόξαν, καὶ μὴ κάμῃς καὶ σὺ ὡς τοὺς ἄλλους σου ἀδελφούς καὶ θέλει μαρανθῆ τὸ ἄνθος τῆς νεότητός σου μὲ πολλὰ καὶ διάφορες τιμωρίες, διότι δὲν θέλω σὲ τιμωρήσει ὡς ἐκεῖνους. Ποτὲ μὴ τὸ λογιᾶσῃς μὲ ὅτι θέλω σὲ ἀποδείξει βασάνους, ὅπου μόνον νὰ τὰ ἰδῇς, δὲν θέλεις ὑποφέρει».

Τὸ λοιπόν ὁ Σεκένδικος ἀρά γε τῆς βάλλῃς εἰς τὸν νοῦν του, καταπεσθήκεν εἰς τὲς συμβουλές ἢ ἐφοβήθηκε τοὺς φοβερισμούς τοῦ παρανόμου Δουκός; Οὐδαμῶς! ἀλλὰ μὲ ἀνδρείαν καὶ στερεὰν φρόνησιν ἀποκρίνεται λέγοντας: «Ἔγω κακονούσατε Κιντιανέ, εἰς τί μὲ ἀναγκάζεις εἰς δαίμονας νὰ θυσιάσω; δὲν εἰξεύρεις ποίων καὶ ποταπῶν ἀδελφῶν ἀδελφός εἶμαι ἐγὼ καὶ ποταπῆς μητρὸς υἱός εἶμαι ἐγώ; Ὅπως σὲ εἶπα, καὶ πάλιν σὲ λέγω εἰς δαίμονας δὲν θυσιάζω, ξόανα καὶ εἰδῶλα δὲν προσκυνῶ, εἰς βασιλεῖς ἀπίστους δὲν ὑποτάζομαι, βασάνους καὶ τιμωρίας δὲν φοβοῦμαι καὶ παρέκει ἄλλο δὲν σοὶ λέγω, δὲν σὲ ἀποκρίνομαι. Μόνον ὅτι σὲ φαίνεται κάμῃς».

Εἰς αὐτὰ τὰ λόγια θυμωθεὶς ὁ Δούκας καὶ παρευθὺς τὴν ἀπόφασιν ἐβεβαίωσεν καὶ ποὺ τὴν ἀπόφασιν, ὅπου ὄχι νὰ πάθῃ κανεὶς, καὶ νὰ ἴδῃ ἐκπλήττεται καὶ τρομάζει, ἀλλὰ μόνον νὰ ἀκούσῃ τινὸς σπαράζεται ἢ καρδιά του. Προστάζει τὸ λοιπὸν νὰ φέρουν ἄγρια ἄλογα καὶ νὰ τὰ ζεύσουν μὲ ξύλον καὶ νὰ τρυπήσουν τοῦ ἁγίου τοὺς ἀστράγαλους τῶν ποδῶν του καὶ μὲ σχοινία νὰ τὸν δέσουν ἀπὸ τὸ ξύλον καὶ ἄλλα τινὰ μηχανήματα, ὅπου νὰ κάμουν κτύπον πολὺν νὰ φεύγουν τὰ ἄλογα κεντούμενα εἰς τόπους ἀθάτους καὶ δυσκόλους, νὰ διασπαράξωσι καὶ νὰ καταξεσχίσωσι τὸν γενναῖον ἀθλητὴν εἰς λεπτὰ κομμάτια. Ὡ ποταπὸν καὶ μέγαλον θέαμα! Καὶ τί πέτρινη καρδιά ἔλαχεν τότε παροῦσα καὶ νὰ μὴν ἐδάκρυσε βλέποντας τὰ συνθεμένα μέλη καὶ ἁρμονίας, ὅπου ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ ἢ μεγάλη αὐτὰ συνήρμωσε, νὰ καταπατῶνται κεχωρισμένα καὶ τί πόνοι τῆς καρδίας, ἂν ἤθελε κανεὶς νὰ ἔβλεπε τὰ χέρια κεχωρισμένα ἀπὸ τὲς πλευρὰς καὶ λυομένα καὶ διασκορπισμένα καὶ ἡ κεφαλὴ μὲ τὰ αἵματα καὶ μὲ τὸν κονιορτὸν μεμιγμένα. Καὶ τί πλέον νὰ εἰπῶ, Ἄρκουσιν αὐτὰ εἰς τοὺς ἀκρωμένους, ἵνα γνωρίσουν καὶ καταλάβουν ποταπὴν τιμωρίαν ἐπέβαλε! Μὲ τέτοιον τρόπον τὸ λοιπὸν παρέδωκε καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ.

Τῇ δὲ ἐπαύριον καθήσας εἰς τὸ κριτήριον καὶ ὡσὰν ἄγριεμένον λιοντάρι φωνάζει καὶ κράζει νὰ φέρουν τὴν μακαρίαν Ἰερουσαλήμ κατέμπροσθέν του καὶ λέγει τῆς: «Εἶπέ με, ὦ παμμίαιρε, μὲ τί γοητεῖες καὶ μαγεῖες ἐκατάπεισες τοὺς νέους σου νὰ ἀρνηθοῦν ἐτούτην τὴν ποθεινοτάτην ζωὴν καὶ νὰ πεθάνουν διὰ τὸν Ἐσταυρωμένον Χριστόν, καὶ διὰ ὁποῖες ἐλπίδες χαίρουσα τοὺς ἐξαπέστειλες; Δὲν εἶσαι σὰν ἄλλες μητέρες, ποὺ διὰ τὰ παιδιὰ τους ἐκινδύνευσαν καὶ πολλὰς βολὰς ἕως θανάτου. Ἄμῃ ἐσύ, βλέποντάς τους ὁποῦ μὲ τόσες τιμωρίες καὶ βάσανα ἐτελεύτησαν, δὲν ἐλυπήθηκες, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ μὲ χαριέστατον πρόσωπον στέκεσαι, ὡσὰν ὅτι νὰ εὐρηκες ἐξαφνικὸν κέρδος καὶ παντελῶς δὲν ἐντροπέσαι! Μὰ τοὺς μεγάλους θεοὺς! ἂν δὲν ἔλθῃς νὰ τοὺς θυσιάσῃς, θέλω οὐδὲ δεῖξει βασάνους καὶ τιμωρίας, ὡς καθὼς καὶ ἄλλους πολλοὺς τιμωρῶντας τοὺς ἐτελείωσα. Καὶ εἰς ἐσένα περισσότερα θέλω ἐπιχειρηθῆ». Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἀκούουσα ἡ μακαρία δὲν ἐδειλίασεν, ὡσὰν τὲς γυναῖκες, μήτε ἀδιάντροπα ἀποκρίθηκεν, ἀλλὰ ταπεινὰ καὶ ὀρθὰ μὲ πρέπουσαν εὐλάβειαν ἀπεκρίθηκε λέγουσα: «Ἐγὼ, ὦ Κιντιανέ, μὲ μαγεῖες καὶ γοητεῖες τοὺς υἱοὺς μου δὲν τοὺς ἀπεστέρησα ἀπ' αὐτὴν

τὴν πρόσκαιρον ζωὴν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀθάνατον ζωὴν καὶ μακρὸν αἰῶνα μὲ τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος τοὺς ἐχάρισα, εἰς τὴν ὁποίαν ἂν ἤθελες ἔλθῃ καὶ σὺ ἔδιωχες τὸν δαίμονα τῆς ἀπιστίας, ὅπου κατοικεῖ μέσα σου, ὡς ποτε ὁ Σαουλ, ἀμὴ διὰ τὲς ἐλπίδες τὲς καλὰς, ὅπου λέγεις ὅτι ἐκατάπεισα τοὺς υἱοὺς μου καὶ ἐκαταφρόνησαν τὸν θάνατον διὰ τὴν ἀνεκλάλητον χαρὰν καὶ αἰωνίαν ἀνάπαισιν καὶ διὰ τὸν Ἐσταυρωμένον, ὅπου ἐσύ βλασφημεῖς. Εἰς ἐκεῖνους, ποὺ τὸν ἐπικαλοῦνται, τὸ ὅσα τοὺς δίδει, δὲν εἶναι λόγος ἀνθρώπινος νὰ παραστήσῃ ἐκεῖνα τὰ κάλλη τὰ ἀγαθὰ καὶ τὴν ἀνέκφραστον ἐκείνην βασιλείαν. Εἰς τὰ ὁποῖα καλὰ σπουδάζουσα καὶ ἐγὼ ἀγαλλομένη καὶ χαίρουσα νὰ ἀπολυθῶ ἀπὸ τὸ κορμὶ αὐτὸ ἐπιθυμῶ νὰ πηγαίνω γρήγορα. Τὸ λοιπὸν μὴ καρτερεῖς τὲς τιμωρίες τὲς πολλὰς, ὅπου εἶπες νὰ ἐπιχειρησῆς ἀνελεήμονα ἐπιμελῶς, μὴ βραδύνεις, μόνον ἐπιχειρήσον».

Τότε ὁ Κιντιανὸς ἔσοντας καὶ νὰ ἀγανακτήσῃ εἰς τὴν ἀπόκρισιν τῆς Μάρτυρος καὶ κατὰ πολλὰ θυμωθεὶς, προστάζει νὰ τὴν κρεμάσουν καὶ μὲ σιδερένια ὀνύχια νὰ καταξαινούν τὲς σάρκες τῆς. Εἶτα μὲ σακκίκα τρίχινα νὰ τὴν τρίβουν εἰς τόσον, ὅπου νὰ γυμνωθῇ ἐντελῶς ἀπὸ τὲς σάρκες τῆς. Τότε τὸ πλῆθος, ὅπου ἔτρεχον νὰ ἰδοῦσι τὴν λαμπρὰν θέαν τῆς Μάρτυρος, εἶδαν μέγιστον θέαμα. Τὸ ἔδαφος τῆς γῆς ἐκοκίνησεν ἀπὸ τὸ πολὺ αἶμα ὅπου ἔτρεχε. Τὰ κόνικα καὶ αἱ ἁρμονίαι ὅλας ἐφάνηκαν καὶ ὡσὰν ὅτι τὰ ἐπάθαιεν ἄλλος, τοσοῦτον ἐκαρτέρει καὶ ἀνδραίωνετο. Γυναῖκες ἦσαν ἐκεῖ καὶ συλλυπούμεναι, τὰ μάγουλά τους ἐκατέξαιναν καὶ τόσα δάκρυα ἔγρυσαν ποταμηδόν. Αὐτὰ ὅλα ἔπαθε καὶ ὑπόμεινεν ἡ Ἁγία Ἰερουσαλήμ.

Τὸ πρῶτον εὐαγγελικῶς πολιτευομένη καὶ ἀφήνουσα τὴν πατρίδα τῆς καὶ ὄλην τῆς τὴν περιουσίαν καὶ τὰ ὑπάρχοντά τῆς εἰς τοὺς πτωχοὺς διανεμούσα, διὰ τὸν Χριστὸν ἔφθασε εἰς τὴν ἄκραν κορυφὴν τῆς ἀρετῆς καὶ ἀποστολικῶς ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἐκ πόλεως εἰς πόλιν πηγαίνουσα, τῆς πίστεως τὴν εὐσέβειαν ἐδίδασκε καὶ πολλὰ πλῆθη μὲ τὴν διδασχὴν τῆς πρὸς τὴν σωτηρίαν ὠδήγησε, τέλος πάντων ἐν ὑστέροις καὶ μὲ τὸ αἶμα τοῦ μαρτυρίου στολισαμένη τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται καὶ ἀθλητικῶς διαδήματι ἐστεφανώθη νομίμως.

Τινὲς δὲ τῶν φιλοχρίστων καὶ εὐλαβῶν ἀνδρῶν λαθόντες τὸ ἀγνόν τῆς σῶμα ἐκατάθεσαν το εἰς ἓνα μέρος τῆς πόλεως Βερροίας πρὸς μεσημβρίαν, εἰς τὸν ὁποῖον τόπον ὑστερα οἰκοδομήθη ὁ θεῖος ναός, ὅπου

βλέπομεν εἰς τὸ ὄνομά της καθημερινῶς πηγᾶς θαυμάτων ἐκχέουσα εἰς δόξαν Θεοῦ τοῖς προστρέχουσι μετὰ πίστεως.

Ὅντως κατὰ ἀλήθειαν αὐτὴ υπερέβαλεν ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας μετὰ τὰ καλὰ της ἀνδραγαθήματα ἐγκαρτερήσασα γενναϊότατα καὶ μετὰ τὴν διδασκαλίαν της ἐλκύουσα πολλοὺς λαοὺς εἰς εὐσέβειαν.

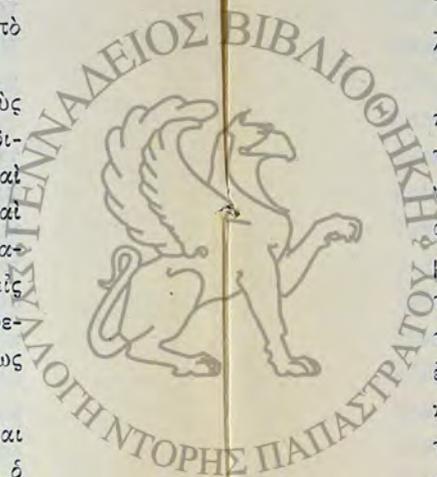
Ἄλλὰ μετὰ ποίας ἄλλας ἀγίας νὰ τὴν παρομοιάσωμεν; Μετὰ τὴν Σολομωνὴν; Ἄγχα καὶ αὐτὴ μαρτυρικῶς διαδήματι στεφανωθείσα μετὰ τὰς τῆς τὰ παιδιὰ ἐγένηκε θυσία εἰς τὸν Θεόν. Ἄλλὰ θεληματικὰ της δὲν ἐπῆγεν, μόνον ἔσοντας καὶ αἰχμαλωτίσθη ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς, ὑπέφερε τὸ μαρτύριον. Ἄλλ' ἡ καλλιμάρτυς ἀγία ἄφησε πατρίδα καὶ πλοῦτον καὶ περιφάνειαν καὶ διδάσκουσα ἔφερεν ἄπειρα πλήθη ἀνθρώπων εἰς θεοσέβειαν καὶ εἰς κοντολογίαν ὅσον εἶναι μαθητῆς μέσον διδασκάλου καὶ δούλου ἀπὸ ἐλευθέρου, τόσον εἶναι ἡ Ἱερουσαλήμ ἀπὸ τὴν Σολομωνὴν περιφανεστέρα.

Ἡ Θέκλα καὶ αὐτὴ ἀποστολικῶς περιπατήσασα καὶ πολλοὺς κινδύνους ὑπὲρ εὐσεβείας ὑπέμεινε καὶ πλήθη ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν διδασχὴν της προσέφερεν προῖκα εἰς τὸν Θεόν, ἀλλ' οὐ μετὰ γάμου καὶ παιδοποιίας. Ἄλλ' ἡ μάρτυς Ἱερουσαλήμ καὶ αὐτὴν υπερέβηκε καὶ ἐνίκησε. Βλέπουσα τὰ παιδιὰ της πρὸ ὀφθαλμῶν της θυόμενα καὶ Ἀθραμιαία θυσία εἰς τὸν Θεὸν πορευόμενα, μετὰ τὰ ὅποια παιδιὰ στέκεται εἰς τὸν Δεσποτικὸν Θρόνον καὶ αἰωνίως ἀγάλλεται ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύουσα διὰ τὰ συμφέροντα ἀγαθὰ καὶ σωτήρια, δοξάζουσα ἀπαύστως τὸν ἐν Τριάδι ὑμνούμενον τε καὶ δοξαζόμενον.

Τὰ δὲ ἐπίλοιπα θαύματα τῆς Ἀγίας ἀναρίθμητα παρατρέχονται διὰ τὴν ὥραν, εὐλογημένοι Χριστιανοί, καὶ νὰ μὴ γένη καὶ βαρετὸς ὁ λόγος μου πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην. Μόνον ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀναφέρωμεν ὅτι κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἦτο κάποιος Μοναχὸς εὐλαβὴς καὶ ἐνάρετος ἄνθρωπος, τὸ ὄνομά του Εὐσέβιος. Ἦτο ἡγούμενος εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Κούκου, κυβερνῶντας καλῶς καὶ θεαρέστως τοὺς Μοναστάς. Ἰκανὸν καιρὸν ἔπειτα ἀναχωρῶντας ἀπὸ τὸ Μοναστήριον ἐσπούδαζε μετὰ πολλὴν πόθον καὶ ἀγάπην νὰ ὑπάγῃ νὰ προσκυνήσῃ τοὺς ἁγίους Τόπους τῆς Ἀγίας Ἱερουσαλήμ, κάμνοντας ἀόκνως τὰς ἱεράς καὶ πνευματικῆς ἐργασίας καὶ τοῦ Θεοῦ διὰ παντὸς δεόμενος, ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς μετάνειαν τοὺς ἁμαρτάνοντας, τοὺς δὲ φοβουμένους τὸν Κύριον νὰ φυλάξῃ καὶ νὰ τοὺς στηρίξῃ εἰς τὸ καλόν, ἐξηγούμενος καὶ τὴν Θεῖαν Γραφὴν καὶ κηρύττων τοῖς πᾶσι φυλάσσειν τοῦ Θεοῦ τὰ προσ-

τάγματα, ἔφθασε δὲ καὶ εἰς τὰ μέρη τῆς πόλεως Ἐδέσσης περιπατῶντας γῆν ἐκ πόλεως εἰς πόλιν καὶ κηρύττων τὸν Οὐράνιον λόγον τοῦ Χριστοῦ, εὗρεν εἰς μίαν τῶν πόλεων τὴν μακαρίαν Ἱερουσαλήμ, ἡ ὁποία τοῦ ἐδιηγῆθηκεν ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους ὅλην τὴν πολιτείαν τῆς ζωῆς αὐτῆς, ὅτι πῶς ἐπανδρεύθηκε καὶ ἐπῆρε μόνιμον ἄνδρα, μετὰ τὸν ὅποιον ἔζησε χρόνους δικτῶ μόνον καὶ ἔκαμε καὶ τρία παιδιὰ μετὰ αὐτὸν καὶ αὐτὸς ἔσοντας καὶ νὰ ἀποθάνῃ, ἀπέμεινε αὐτὴ χήρα καὶ ἐπέρασεν ὅλην τῆς τὴν ζωὴν ἐν παρθενίᾳ καὶ σωφροσύνῃ καὶ σεμνότητι. Καὶ τὰ παιδιὰ της ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου ἐκτρέφουσα καὶ πρὸς ζῆλον καὶ μίμησιν τῶν ἁγίων Μαρτύρων, ἐπαρεκίνησε καὶ τοὺς ἔλεγε πῶς καὶ αὐτὴ ποθεῖ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλὰ καὶ τὸ Μοναχικὸν σχῆμα καθὼς ἐπιθυμᾷ καὶ ἀγαπᾷ τὸ ἀπόλαυσε διὰ μέσου τῶν χειρῶν τοῦ προειρημένου πατρὸς ἡμῶν Εὐσεβίου.

Καὶ ἀφ' οὗ δὲ ἔλαβε τὸ Μοναχικὸν σχῆμα ἔδωκε τοῦ λοιποῦ τὸ περισσότερον εἰς ἀρετὴν καὶ ἀσκησιν, διότι δὲν ἔλειπε νὰ κάμῃ τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ κρυφίως χωρὶς νὰ τὴν ἡξεύρει κανεὶς. Ἦτο δὲ προτοῦ νὰ λάβῃ τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα ἐνάρετος. Μὰ ἀφοῦ ἔλαβε τὸ ἅγιον καὶ ἀγγελικὸν σχῆμα, ἔγινε πλέον ἐνάρετη καὶ ἐστολίσθη ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν μετὰ τὰ εἶδη τῶν ἀρετῶν, μετὰ τὰς νηστείας δηλονότι καὶ τὰς ἐγκράτειας, μετὰ προσευχὰς καὶ δεήσεις καὶ ὁλονύκτιες στάσεις εἰς τόσον ὅπου καὶ τὸν ἄρτον ὅπου ἔτρωγε καὶ τὸ ὕδωρ ὅπου ἔπινε, τὸ ἔπαιρνε μετὰ τὸν κλαυθμόν. Εἶχε δὲ καὶ δύο σάκκους ἀδρότους ὑποκάτω τῶν ἐνδυμάτων αὐτῆς, οἱ ὅποιοι κατέτρυχαν καὶ ἐταλαιπωροῦσαν τὸ κορμί της. Τὰ πλοῦτη δὲ ὅπου εἶχεν ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά της, χρυσίον δηλονότι καὶ ἀργύριον καὶ ἐνδύματα, ὅλα τὰ διεμοίρασεν εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ πένητας. Ἐχοντας πλοῦτον ἄριστον καὶ θησαυρὸν ἄσυλον μόνον τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τὴν καρδίαν της, φυλάττωντας τὴν πραότητα καὶ τὴν ταπεινῶσιν ἐπιμελῶς ἐν φόβῳ καὶ τρόμφῳ τὴν ἐκυτῆς σωτηρίαν ἐργάζετο. Τὰς ἐλεημοσύνας καὶ τὰς φιλοξενίας καὶ τὰς φιλανθρωπίας, ὅπου ἔκαμνε, τίς νὰ τὰς διηγῆθῃ; Διότι δὲν ἔλιπεν ἡμέρα ὅπου νὰ μὴ εὐεργετῆ καὶ νὰ μεταδίδῃ τοὺς πτωχοὺς καὶ πένητας καὶ νὰ ἐπιμελῆται χήρας καὶ ὀρφανῶν καὶ νὰ ὑποδέχεται ξένους, νὰ ἐπισκέπτεται τοὺς ἀρρώστους καὶ νὰ θεραπεύῃ καὶ νὰ ἀραδίξῃ εἰς τὰς φυλακὰς δίδοντάς τους τὰ ὅσα ἐχρειάζοντο. Τὰ δὲ ἀγαπημένα της παιδιὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὰ ἐνουθεῖα καὶ ἐδίδασκε νὰ μισήσουν ὅλα τὰ φθαρτὰ καὶ ἐπίγεια καὶ νὰ ποθήσουν τὰ ἀφθαρτὰ καὶ αἰώνια.

Και αὐτὴ διετέλει ὅλον τὸν χρόνον τῆς ζωῆς της ἐν ἀγρυπνίαις καὶ προσευχαίς. Περιήρχετο δὲ ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Ἱερουσαλήμ καὶ τὰς κωμοπόλεις Βερροίας διδάσκοντας τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, εἰς τὰς ἑποίας κωμοπόλεις ἔκαμνε καὶ πολλὰ θαύματα.

Εἰς δὲ τὸν τριακοστὸν χρόνον τῆς βασιλείας τοῦ Αὐρηλιανοῦ ποῦ ἐβασίλευεν εἰς τὰ μέρη τῆς Δύσεως, ἐπιτελοῦσε τὸ γεννήσιον τῆς βασιλείας του, καθὼς εἶχε συνήθειαν ὁ δυσσεβῆς καὶ παράνομος καὶ θυσιᾶς πολλὰς ἐθυσίαζεν εἰς τοὺς μαροτάτους αὐτοὺς θεοὺς. Λοιπὸν εἰς αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἔγινε ζηλωτὸς περὶ τῆς τιμῆς τῶν θεῶν αὐτοῦ καὶ διὰ τὰ νὰ σέβωνται καὶ νὰ προσκυνῶν αὐτοὺς ὡς θεοὺς ὅλοι. Ὅσοι δὲ πάλιν δὲν θελήσουν νὰ τοὺς προσκυνῶσιν διὰ θεοὺς καὶ νὰ τοὺς τιμοῦν, τὸν δὲ Χριστὸν ὡς ἀληθινὸν Θεὸν νὰ προσκυνῶσιν καὶ νὰ τιμοῦν, νὰ τοὺς παραδώσῃ εἰς παιδεῖες καὶ τιμωρίας. Καὶ ἄλλους μὲν ἐκατέπνιξεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἄλλους δὲ κατέκαυσε καὶ ἄλλους δὲ εἰς φυλακὰς δεινὰς ἐπεμψεν. Ἡ δὲ Ἁγία καὶ ἐνδοξὸς μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἱερουσαλήμ ἀκολουθῶντας τοὺς ἀγίους καὶ ἐνδόξους Μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ καὶ μόνου Θεοῦ, ἄλλους μὲν ἤρπασεν ἀπὸ τὰ ἄγρια θηρία, ὅπου ἤθελαν νὰ τοὺς φᾶν, καὶ ἄλλους ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ὅπου τοὺς ἔρριχναν διὰ νὰ πνιγοῦν, καὶ ἄλλους ἀπὸ τὴν φωτιάν, ὅπου ἤθελαν νὰ καοῦν, διδάσκοντάς τους νὰ σταθοῦν στερεὰ εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Τὰ δὲ τίμια καὶ ἅγια σώματα ἐκείνων τῶν Μαρτύρων, ὅπου ἐπρόφθασαν καὶ ἐμαρτύρησαν, τὰ ἐκίθουε με ἀρώματα διάφορα καὶ τὰ ἐνταφίαζεν εἰς τόπους τιμίους με πολλὴν εὐλάβειαν. Εἶχε δὲ ἡ Ἁγία Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἱερουσαλήμ μίαν γυναῖκα ἀπὸ τὴν γενεάν της, τὸ ὄνομά της Σεβαστιανή, ἔμορφη κατὰ πολλὰ καὶ ὡραία, τῆς ὁποίας τὸ κάλλος καὶ τὴν ἐμορφάδα μαθὼν ὁ Βασιλεὺς ἀπέστειλεν ἀνθρώπους νὰ τοῦ τὴν φέρουσιν, ἐλπίζοντας μήπως τὴν θέλει καταπεισῆ εἰς τὸ θέλημα του νὰ ἀπολαύσῃ τὸ κάλλος της. Οἱ δὲ ἀπεσταλμένοι δούλοι ἐγκατέλιπον τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἔφεραν μόνον τὴν Σεβαστιανὴν ἐμπροσθεν τοῦ Βασιλέως. Ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ἂν εἶδε τὸ κάλλος της, ἐξεπλάγη. Διαλεχθεὶς οὖν ὁ βασιλεὺς πολλὴν ὥραν με τὴν Σεβαστιανήν, ἔμαθε καὶ περὶ τῆς ἁγίας Ἱερουσαλήμ, πὺς εἶναι ἐνδοξοτάτη καὶ λάμπει εἰς ὅλας τὰς ἀρετὰς, ἔχει δὲ καὶ πολλὰ προτερήματα φυσικά, με τὰ ὁποία εἶναι στολισμένη ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν.

Ἔστειλε γοῦν ὁ βασιλεὺς τὸν υἱὸν του με πολὺ στράτευμα, διὰ νὰ τὴν πιάσουν δηλονότι, νὰ τὴν φέρουσιν εἰς τὸν βασιλέα. Πηγαίνοντας

γοῦν τὸ στράτευμα ἀντάμα με τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως, εἰς τὸ μέσον τῆς στρατῆς, ἠγγιώθη τὸ ἄλογον τοῦ Φιλοδώρου τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως, καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς ἓνα γκρεμνὸν καὶ ἐσυντρίφθη τὸ ἓνα του μερὶ καὶ εἶχε μεγάλην ὀδύνην, καὶ ἔτσι τὸν ἔθεσαν εἰς στραῖται εἰς ἓνα ἀμάξι καὶ τὸν ἐπήγαγαν εἰς τὸν βασιλέα. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἰδὼν τὸ δυστύχημα, ὅπου τὸν ἐσυνέβη, ἐλυπήθη κατὰ πολλὰ. Ἡ δὲ Σεβαστιανὴ ἔμεινε καθαρὰ καὶ ἀβλαβὴς ἀπὸ τὸν βασιλέα. Ἀνήγγειλε δὲ τῇ βασιλεῖ τὰ περὶ τῆς μακαρίας Ἱερουσαλήμ, ὅτι δύναται διὰ τῶν ἁγίων της εὐχῶν νὰ ἰατρεύσῃ τὸν υἱὸν του· καὶ σπουδάζει λοιπὸν νὰ τὴν φέρῃ ἐδῶ μετὰ πολλῆς τιμῆς. Ταῦτα καὶ ὁ Φιλόδωρος ὁ υἱὸς του ἀκούσας ἐπαρακάλεσεν τὸν πατέρα του νὰ στείλῃ νὰ τὴν φέρουσιν τὴν ἁγίαν με δωρεὰς πολλὰς καὶ τιμὰς. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἔδωκε ἱκανὰ εἰς τοὺς ἀπεσταλμένους καὶ ἐπαρήγγειλε νὰ τὴν δώσουν τὰ δῶρα καὶ νὰ τὴν παρακαλέσουν νὰ ἔλθῃ. Οἱ δὲ δούλοι ἐξεληθόντες ἀπέδωκαν τὴν ἁγίαν ἐκεῖνα τὰ δῶρα, ὅπου τὴν ἐπεμψεν ὁ βασιλεὺς, καὶ τὴν εἶπαν καὶ τὴν λύπην του, ὅπου ἔχει διὰ τὸν υἱὸν του, καὶ ὅτι πιστεύουν τὰ λόγια, ὅπου μᾶς ἐδίδαξες, καὶ ὅτι πὺς ὁ Φιλόδωρος ἔχει χωρὶς ἄλλο νὰ λάβῃ τὴν ὑγίαν του διὰ τῶν τιμῶν εὐχῶν. Δεξαμένη το λοιπὸν τὴν δέησιν αὐτῶν, ἔγραψε γράμματα, τὰ ὁποία ἔλεγε αὐτῶν: «Βασιλεῦ Αὐρηλιανέ· ἂν ἴσως καὶ πιστεύσῃς τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἐπουράνιον Βασιλέα καὶ Θεὸν τῶν ἀπάντων, θέλει ἰατρευθῆ ὁ υἱὸς σου ὁ Φιλόδωρος». Ὁ δὲ βασιλεὺς δεξάμενος τὰ παρὰ τῆς ἁγίας σταλθέντα γράμματα ἀσπασίως καὶ εὐλαβῶς, τὰ ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὸ μερὶ τοῦ υἱοῦ του, ὅπου εἶχε τὸν ἄμετρον πόνον. Καὶ πάραυτα ἰατρεύθη ὁ Φιλόδωρος ὁ υἱὸς του καὶ ἔγινεν ὑγιὴς ὡς τὸ πρότερον, περιπατῶν καὶ ἀγαλλόμενος. Ἐγίνε δὲ τότε χαρὰ μεγάλη εἰς ὅλους ἀντάμα με τὸν βασιλέα καὶ εἰς ὅλα τὰ στρατεύματα καὶ τιμὰς καὶ δωρεὰς τοὺς ἔδωκεν. Καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἀντάμα με τὸν υἱὸν του καὶ με τὴν Σεβαστιανὴν καὶ με πολλοὺς ὅλους τοὺς μεγιστάνους ἔπεσαν καὶ προσεκύνησαν τὴν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρα Ἱερουσαλήμ, ὑμνοῦντες καὶ δοξάζοντες τὸν Θεόν, ὅπου ἰάτρευσε τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως Φιλόδωρον διὰ τῶν ἁγίων της εὐχῶν.

Ἐξεληθοῦσα δὲ ἡ δούλη τοῦ Χριστοῦ Ἱερουσαλήμ ἐκ τῆς παροιμίας αὐτῆς ἀκτινοβολοῦσα, ὡς περ ἀστὴρ φαεινότητος, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἔλαμπεν ἀπὸ τὸν ἥλιον λαμπρότερον καὶ ὅλη ἡ Σύγκλητος αὐτοῦ ἀντάμα με τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως καὶ με τὸν βασιλέα καὶ με τὴν

συγγενάδα τῆς ἁγίας, τὴν Σεβαστιανήν, ἐξέστησαν καὶ ἐθαύμασαν εἰς ἐκείνην τὴν λαμπρότητα τὴν θεοειδῆ τοῦ προσώπου τῆς. Ἡ δὲ ἁγία Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ διδάσκοντάς του τὸν λόγον τῆς ἀληθείας καὶ προσκαλεσαμένη τὸν προσηρμημένον ἄνδρα Εὐσέβιον, ὁ ὁποῖος ἔγινε καὶ ἡγούμενος, τὸν εἶπε νὰ τοὺς βαπτίση. Καὶ οὗτος ἔπιασε καὶ τοὺς ἐθάπτισαν ἕλους εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τοὺς ἔδωκε τῶν θεῶν μυστηρίων. Καὶ διδαχθέντες παρὰ τῆς ἁγίας καὶ λαβόντες τὰς ἁγίας τῆς εὐχάς, ἀνεχώρησαν ἀπ' αὐτὴν αἰνοῦντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν φιλόανθρωπον Θεὸν ἐν πάσῃ τῇ ζωῇ αὐτῶν.

Καὶ ἤθελον παύσαι ἕως αὐτοῦ τὸν λόγον μὲν εὐλογημένοι Χριστιανοί, ἀμὴ παρακαλῶ τὴν ὑμετέραν ἀγάπην σας νὰ ἀκούσητε καὶ ἕτερον θαῦμα τῆς ἁγίας Ἱερουσαλήμ, ἵνα ἀπολαύσητε καὶ τὸν ἄξιον μισθὸν παρὰ τῆς ἁγίας.

Εἰς τὸν καιρὸν τῶν βασιλείων Ἀντιόχου τε καὶ Σελευκίου ἐσηκώθη διωγμὸς μέγας κατὰ τῶν Χριστιανῶν, εἰς τοὺς ὁποίους χρόνους ἦτο καὶ ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἱερουσαλήμ περιπατῶντας ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν ἐδίδασκε τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Ἦτο δὲ εἰς ἓνα τόπον ἀλωσώδη καὶ δενδρώδη, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκατόικει ἓνας δράκοντας μέγας καὶ φοβερός καὶ ἔκαμεν πολλὴν φθορὰν εἰς τὴν στρατὴν ἐκείνην, ὅπου ἀπερνοῦσαν. Καὶ ἄλλους μὲν ἀπεξήρανε μὲ τὸ φοβερὸν βρύχισμα ὅπου ἐβρύχη, ἄλλους δὲ ἐκατέπινεν.

Υἱὸς δὲ τινος χήρας εὐσεβοῦς καὶ φοβουμένης τὸν Θεὸν ἔτυχε καὶ ἐπέρνα τὴν στρατὴν, μὴ ἠξεύροντας, πὼς ἐκατόικει ἐκεῖ ὁ δράκων ὁ μέγας καὶ φοβερός. Ἐσυνέθη δὲ περιπατῶντας, τὸν εὗρεν ὁ δράκων καὶ ἐβρύχησε κατ' ἐπάνω του. Ὁ δὲ νεανίας ἀπὸ τὸν βρυγμῶν τὸν ἄγριον καὶ φοβερὸν ἐξέψυξεν καὶ ἐκοίτετο νεκρός. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ τοῦ νεανία, ὡσάν ἤκουσε τὸ μέγα κακόν, ὅπου ἔπαθεν ὁ υἱὸς τῆς καὶ ἐφονεύθη, μεγάλως ἀναστενάξασα ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον τῆς γῆς προσευχομένη τῇ Θεῷ καὶ λέγουσα. «Κύριε ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ τὴν ἀθλίαν, ὅτι καμμίαν παρηγορίαν δὲν ἔχω· διότι παρηγορίαν μου εἶχον ἐτοῦτόν μου τὸν υἱόν, τὸν ὁποῖον καὶ μοῦ τὸν ἐδώρησεν ἡ ἀγαθότης σου, ἔχοντάς τον ἐλπίδα σωτηρίας καὶ βοηθείας εἰς τὸ γῆράς μου. Καὶ ἰδοὺ καὶ αὐτὴ ἡ ἐλπίδα μου ἐχάθη καὶ εἶμαι εἰς πολλὴν θλίψιν καὶ λύπην ἢ ταλαίπωρος».

Τότε δὲ εἰς τὴν πολλὴν θλίψιν καὶ λύπην, ὅπου εἶχε διὰ τὸν υἱὸν τῆς τὸν πεφονευμένον ἀπὸ τοῦ δράκοντος, ἄγγελος Κυρίου τὴν ἐκτόπησεν εἰς τὸ πλευρόν τῆς καὶ τῆς εἶπεν. «Ὁ γύναι, ἔσπερε μετὰ λόγου σου τὴν δούλην τοῦ Χριστοῦ Ἱερουσαλήμ καὶ σύρε μὲ τὴν δύναμιν τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ κατ' ἐπάνω τοῦ φοβεροῦ δράκοντα καὶ θέλεις ἀπολαύσεις τὸν υἱόν σου». Ἐσηκώθη γοῶν ἡ γυνὴ ἐγλήγορα καὶ ἐπήγγε, καθὼς τὴν εἶπεν ὁ ἄγγελος εἰς τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλήμ καὶ πέφτει εἰς τὰ ποδάρια τῆς παρακαλῶντάς την. Ἐδιηγῆθημεν δὲ καὶ τὴν ὄρασιν, ὅπου εἶδεν, καὶ πὼς τῆς εἶπεν νὰ πάρῃ τὴν Ἁγίαν Ἱερουσαλήμ νὰ ὑπᾶν ἐναντία τοῦ δράκοντος νὰ ἐλευθερώσῃς τὸν υἱόν σου. Ἡ δὲ δούλη τοῦ Χριστοῦ Ἱερουσαλήμ, ὡσάν ἤκουσε πάντα τὰ λόγια ἀπὸ τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἔλαβε τὸ μέγα ἄρμα τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ σταυροῦ καὶ ἐβγήκεν καταπάνω τοῦ δράκοντος. Πηγαίνοντας δὲ ἔφθασεν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἐκοίτετο νεκρὸν τὸ κορμὶ τοῦ νεοῦ. Σηκώνοντας τὰ χέρια τῆς ὑψηλὰ εἶπεν. «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ μέγας ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, ὅπου ἰατροεῖς τοὺς συντετριμμένους ἀπό·μεγάλαις ἀσθένειαις, σώξεις τοὺς ταπεινοὺς, ἐσὺ ὅπου ἐκατάλυες τοῦ διαβόλου τὰ ἔργα καὶ αὐτὸν ἐδέσμευες εἰς τὰ κατώτατα τοῦ Ἄδου, ὅπου δὲν θέλεις κανένα ἄνθρωπον νὰ ἀπολεσθῇ, ἀλλὰ νὰ σωθοῦν ὅλοι καὶ νὰ μεθέξουν ἀπὸ τὴν χαρὰν σου. Ἐσὺ ὅπου ἀνάστησες τοὺς ἀποθαμένους εἰς τὸν Ἄδην καὶ πολλὰ σώματα τῶν ἀπ' αἰῶνος κεκοιμημένων ἀπὸ τὰ μνήματα ἔβγαλες καὶ τοὺς ἐχάρισες ζωὴν, ἐσὺ ὅπου κατοικεῖς φῶς ἀπρόσιτον, ἐσὺ ὅπου εἶσαι ἡ ἐλπίδα καὶ βοήθεια τῶν θλιβομένων καὶ καταπονουμένων, ὅπου προστρέχουν ἐξ ὅλης καρδίας ἐπὶ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον. Ἐσὺ ἀνάστησες τὸν υἱὸν τῆς χήρας διὰ τοῦ Προφήτου Ἠλιὸν καὶ τὸν ἀπόδωσες ζωντατὸν καὶ ὑγιῆ εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ Μονογενοῦς σου Υἱοῦ, ἐσὺ ὅπου προσδέχεσαι τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν, ἐσὺ ὅπου προσδέχεσαι τῶν μετανοούντων, ἐσὺ ὅπου ἐποίησες τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, ἐσὺ ὅπου ἔστησες τὸν ἥλιον εἰς ἔξουσίαν τῆς ἡμέρας καὶ τὴν σελήνην εἰς ἔξουσίαν τῆς νυκτὸς. Αὐτὸς καὶ νῦν Δέσποτα Βασιλεῦ Παντοκράτορ, ἀνάστησον τὸν υἱὸν τῆς χήρας ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ διὰ νὰ δοξασθῇ τὸ Πανάγιόν σου ὄνομα, τὸ ὁποῖον εἶναι εὐλογημένον καὶ δεδοξασμένον εἰς τὸν αἰῶνα. Ἀμήν».

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἔπιασε τὸν νεανίαν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν εἶπεν· «Ὁ νεανία, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰ. Χριστοῦ τοῦ ἐγείροντος τοὺς νεκροὺς καὶ ζωὴν χαρίζομένου, ἀνάστηθι». Καὶ πάραυτα μὲ τὸν λόγον τῆς ἀγίας ἀνέστη ὁ νεανίας. Καὶ ὅλοι, ὡσάν εἶδαν τὸ παράδοξον θαῦμα τῆς ἀγίας, μὲ μεγάλην φωνὴν ἐδόξαζαν τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλὴμ, διότι διὰ τῶν ἁγίων τῆς εὐχῶν ἀναστήθη ὁ υἱὸς τῆς χήρας.

Καὶ πηγαίνοντας ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Ἱερουσαλὴμ εἰς τὸν τόπον, ὅπου κατοίκα τὸ φοβερὸν θηρίον, ἔκραξε μεγάλως καὶ εἶπε· «Ἐβγα ἀπ' αὐτοῦ φοβερὸν θηρίον καὶ μισρώτατε δράκον καὶ πλέον νὰ μὴ τολμήσῃς τὰ βλάψῃς τινα ἄνθρωπον». Καὶ ἰδοὺ αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐβγήκεν ὁ δράκων ἀπὸ τὴν φωλεάν του σέρνοντας τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῆς γῆς καὶ μὲ ἀνθρωπίνην φωνὴν ἐβόησε πρὸς τὴν ἁγίαν καὶ δούλην Θεοῦ καὶ εἶπε· «Τί προστάξεις, ὦ κυρία μου;». Ἡ δὲ ἁγία τὸν εἶπεν· «Διὰ ποίαν αἰτίαν ἐθανάτωσες τὸ υἱὸν τῆς χήρας;» Τὸ δὲ θηρίον τῆς εἶπε· «Θέλεις νὰ σὲ εἰπῶ διὰ ποίαν αἰτίαν ἐθανάτωσα τοῦτον; Ἐπειδὴ διὰ τοῦτο ἦλθες νὰ μάθῃς τὰ ἔργα μου καὶ νὰ μὲ ἐλέγξῃς;» Λέγει τὸν ἡ ἁγία· «Ναὶ διὰ τοῦτο ἦλθα. Εἰπέ μου, ὦ μισρώτατον θηρίον, τὴν αἰτίαν ὅπου ἐφόνευσας τὸν νεανίαν». Λέγει τὴν ὁ δράκων· «Κάποια γυναῖκα κατὰ πολλὰ ἔμορφη καὶ ὡραία εἰς τὴν ὕψιν ἐκατοῖκει σιμὰ εἰς τὸν δράκοντα, τὴν ὁποίαν βλέποντάς τὴν ὡραία, ὅπου ἐπέρνα εἰς τὴν στράταν, τὴν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ἐβίαζεν, ἵνα κάμῃ τὴν αἰσχρὰν πράξιν. Ἡ δὲ δύναμις τοῦ πονηροῦ πνεύματος, ὅπου ἐνεργᾷ μέσον ἐμοῦ τὸ θηρίον μὲ τὸ νὰ ξεύρῃ τὴν θείαν πρόνοιαν πὼς ἀποστρέφεται τοὺς πόρνοὺς καὶ τοὺς μοιχοὺς, ἔβαλεν εἰς τὸν λόγον μου τοιαύτην ὀρμὴν καὶ μὲ ἐπαρακίνησε νὰ φονεύσω ἐτοῦτον τὸν νεανίαν, διότι ἡμεῖς οἱ δράκοντες καὶ ὅλα τὰ βλαπτικὰ θηρία ἀπ' ἀρχῆς ὄργανα τῶν ἀκαθάρτων δαιμόνων εἴμαστε καὶ διὰ μέσου ἡμῶν τῶν δρακόντων καὶ τῶν ἀγγέλων βλαπτικῶν θηρίων ἐπιβουλεύονται τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς βλάπτουσι. Διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ ἐγὼ μὲ τὸ νὰ εὗρω αὐτὸν τὸν νεανίαν, ὅπου ἐβάστα εἰς τὴς ἀγκάλας του μίαν γυναῖκα καὶ τὴν καταφιλοῦσεν καὶ συμπλεκόμενος μετ' αὐτῆς ἔκαμνε τὰ παράνομα καὶ ἄθεσμα ἔργα τῆς πορνείας, τὰ ὁποῖα ἄσμενα ἔργα ὅπου ἔκαμνε δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ σὲ τὰ φανερώσω Δούλη τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ ὁποῖος

Ὑψιστος Θεὸς καταργεῖ τὴν δύναμιν τῶν ἀκαθάρτων δαιμόνων, ὅπου ἔχομεν ἡμεῖς τὰ θηρία, ὁ ὁποῖος δὲν ἀφήνει νὰ φανερώσωμεν τὰς τοιαύτας αἰτίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας λαμβάνουσι οἱ πονηροὶ καὶ ἀντικείμενοι δαίμονες καὶ βλάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, ὅπου ἀμαρτάνουσι ἀναιδέστατα.

Ἡ δὲ ἁγία εἶπε πρὸς αὐτόν· «Εἰπέ μοι λοιπὸν πονηρότατον θηρίον καὶ ἐχθρὸν, ἀπὸ ποῖον γένος εἶσαι;» Καὶ εἶπε τὴν τὸ πονηρὸν θηρίον· «Ἐγὼ ἐγεννήθηκα ἐρπῆς ἐξ ἐρπόντων καὶ ἔγινε σκεῦος πάσης πονηρίας καὶ ἀκαθαρσίας καὶ βλάβης. Ἡ δὲ δύναμις ὅπου ἐνεργεῖ δι' ἐμοῦ, εἶναι τοῦ πονηροῦ δαίμονος ὁ ὁποῖος μὲ αὐτὸ το σχῆμα, ὅπου θεωρεῖς, τοιοῦτος ὅφρις ἐγένετο καὶ ἐξηπάτησε τὴν Εὐάν καὶ τὸν Ἀδὰμ καὶ παρέβηκαν τὴν ἐντολὴν τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ καὶ ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν Παράδεισον, ὅπου ἦτο πεφυτεμένος διὰ λόγον του. Αὐτοῦ τοῦ παμπνήρου δαίμονος ἡ ἐνέργεια εἶναι εἰς τὸν λόγον μου, ὅπου καὶ πρῶτον ἔβαλεν φθόνον εἰς τὸν Κάιν καὶ ἐσκοτώσε τὸν ἀδελφόν του τὸν Ἀβελ. Αὐτοῦ ἡ δύναμις εἶναι εἰς ἐμέ, ὅπου ἔκαμε καὶ τὴν γῆν νὰ βλαστάνῃ ἄκανθας καὶ τριβόλους διὰ μέσου τῆς παραβάσεως τοῦ Ἀδὰμ. Αὐτοῦ ἡ φθοροποιὰ δύναμις εἶναι εἰς ἐμέ, ὁ ὁποῖος ἐσκήρυνεν εἰς τὴν καρδίαν Φαρσῶ διὰ νὰ σκοτώσῃ τὰ βρέφη τῶν ἐβραίων καὶ νὰ τοὺς παιδεύσῃ σκληρότατα εἰς ἐργασίαις δεινῆς. Αὐτοῦ ἡ δύναμις εἶναι εἰς ἐμέ, ὅπου ἔκαμε καὶ ἐπαρακίνησε τοὺς ἐβραίους εἰς τὴν ἔρημον νὰ λατρεύουν τὸ μοσχάριον καὶ παρόμοια ὡσάν τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ εἰς ὁμοίωμα μοσχαρίου, ὅπου ἔτρωγε χόρτον. Ἐκείνου ἡ δύναμις εἶναι εἰς ἐμέ, ὅπου ἐπαρακίνησε τὸν Ἡρώδη καὶ ἔκαμε τὴν μοιχείαν καὶ τὸν φόνον τοῦ Προδρόμου».

Τόσα καὶ περισσότερα λέγων ὁ δράκων πρὸς τὴν Ἁγίαν, τοῦ ἀπεκρίθη ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ εἰς πολλὴν τόλμην καὶ θάρρος· «Σὲ κατὰφεν οὖν ἡ κατοικοῦσα δύναμις τοῦ Σατανᾶ καὶ διὰ τοῦτο ἔκαμες τοιαῦτα κακὰ καὶ παράνομα, ὦ ἀκάθαρτον θηρίον καὶ πανολέθριον». Καὶ κάμνουσα τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἐπάνω τῆς κεφαλῆς τοῦ δράκοντος ἐμπαράνθη ὁ δράκων καὶ δένοντάς τον μὲ ἓνα σχοινὶ ἀπὸ τὸν λαιμόν, τὸν ἔσυρε καὶ ἐκείνος ἀκολουθοῦσε καὶ φέροντάς τον εἰς τὸ μέλαινον καὶ ἀνάψακα μεγάλην πυρκαϊᾶν εἶπε τὸ θηρίον· «Σὲ ἐπιτιμᾷ ὁ Κύριος νὰ σέβῃς μέσα νὰ χωνευθῆς». Καὶ παρευθὺς μὲ τὸν λόγον

τῆς ἁγίας ἐσέθη ὁ δράκων εἰς τὸ μέσον τῆς πυρκαϊᾶς καὶ ἐσφύριξε σφυριγμὸν μέγαν καὶ ἐβγήκεν ἀπὸ τὸν σφυριγμὸν μεγάλη βρόμα καὶ δυσωδία. Ἡ δὲ κάμινος ἐκράτησε τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἕως ὅτου ἐκατέκαυσε καὶ τὸν κορμὸν τοῦ δράκοντος.

Πολλοὶ δὲ ἀπὸ τοὺς ἐπισήμους καὶ ἐνδόξους τῶν ἐλλήνων σὺν γυναίξει καὶ τέκνοις βλέποντες τὸ θαῦμα, φόβῳ καὶ τρόμῳ συνεχόμενοι, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, οἱ δὲ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην, ὅτι διὰ τῶν τιμῶν εὐχῶν τῆς ἁγίας Ἱερουσαλὴμ ἐλυτρώθησαν ἀπὸ τὴν βλάβην τοῦ δράκοντος.

Εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐγένηκε πείνα μεγάλη εἰς τὴν Βέρροϊαν καὶ εἰς ὅλα τὰ περὶχωρα ἀπὸ τὴν μεγάλη ἀνυδρία, ὅπου τριάκοντα μῆνας καθόλου δὲν ἔβρεξεν εἰς τὴν γῆν οὔτε ψυχάλισεν, ὅπου ἔστιψαν ὅλαι αἱ βρύσες καὶ πολλὰ ποτάμια ἐξηράνθησαν καὶ οὔτε ἡ γῆς ἐβλάστησε καρπὸν καὶ χορτάρια μήτε τὰ δένδρα κάρησαν πωρικὰ καὶ ἄνθια.

Μὰ ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ τί οἰκονόμησεν; Ἐφάνηκεν ἡ δουλιὰ τοῦ Θεοῦ Ἱερουσαλὴμ εἰς τὰ μέρη τῆς Ἰταλίας καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἔχουσα σιμά τῆς καὶ μερικὰ σακκία. Καὶ εὐροῦσα ἐκεῖ καράβια φορτωμένα σιτάρι, λέγει τοὺς караβοκυρέους; «Νὰ σὰς εὐλογῆσῃ ὁ Θεὸς παιδιά καὶ νὰ σὰς φυλάττῃ ἀπὸ πᾶν κακὸν καὶ ἐναντίον πρᾶγμα». Ὁμοίως καὶ ἐκεῖνοι τὴν ἐχαιρέτισαν χαρούμενοι ἀπὸ τῆς εὐχῆς, ὅπου τοὺς εἶπε. Καὶ πάλιν τοὺς εἶπε δεῦτερον ἡ Ἁγία: «Παδιά, τί εἶναι τὸ φορτίον σας;» Καὶ ἐκεῖνοι εἶπον. «Σιτάρι εἶναι, κυρία μου, καὶ τὸ ἡγοράσαμε καὶ τὸ ἔχομεν τρεῖς μῆνες, ὅπου καρτεροῦμεν εἰς τὸν αἰγιαλὸν καὶ δὲν φουσᾷ ἄνεμος νὰ μᾶς ἐβγάλῃ ἀπὸ ἐδῶ νὰ πάμε εἰς τὸ ταξειδι μας. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ σιτάρι, καθὼς βλέπομεν τίποτες δὲν κερδίζομεν». Ἡ δὲ ἁγία τοὺς εἶπεν: «Τάχα διὰ πόσον ἔχετε κατὰ νοῦν νὰ πωλήσητε τὸ σιτάρι καὶ εἰς πόσῃ τιμῇ νὰ τὸ δώσητε;». Ἐφάνη δὲ τοὺς караβοκυρέους, ὅταν τοὺς ὁμιλοῦσε, νὰ εἶναι τινὰ ἀπὸ τοὺς ἐνδόξους τοῦ Παλατίου, διότι ἔτσι ἔλαμπεν ἡ θεωρία τῆς. Ἡ δὲ ἁγία συβαίνουσα μέσα εἰς τὰ καράβια ἔδωκε τοὺς караβοκυρέους ἀπὸ τριακόσια νομίσματα καὶ τοὺς εἶπε νὰ πηγαίνετε τὸ σιτάρι, ὅπου σὰς εἶπῶ. Καὶ ἐκεῖνοι δεξάμενοι μὲ πολλὴν χαρὰν τὰ φλωριά εἶπον: «Ποῦ ὀρίζεις νὰ τὸ πάμε καὶ πρὸς ποῦ ὀρίζεις νὰ ἄρμενίσουμε;» Ἡ δὲ Ἁγία εἶπεν: «Εἰς τὰ

μέρη τῆς Βερροϊας καὶ εἰς τὰ περὶχωρά τῆς, διότι ἐκεῖ ἔχω σίτια καὶ ἔχω καὶ μίαν ἀδελφὴν ὀνόματι Ἱερουσαλὴμ καὶ δι' αὐτὸ τοὺς ἐγνοιάζομαι τόσο καὶ τοὺς ἐπιμελοῦμαι».

Καὶ οἱ караβοκυρέοι μὴ φέροντες νὰ θεωροῦν τὴν λαμπρότητα τοῦ προσώπου αὐτῆς, ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους τοὺς: «Μεγάλην δόξαν ἔχει ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος καὶ μεγάλην ἔννοιαν ἔχει διὰ τὸν τόπον του». Κατὰ δὲ πρόνοιαν Θεοῦ παρευθὺς ἤρχισεν ἕνας ἄνεμος καλὸς καὶ παρευθὺς οἱ караβοκυρέοι χαρούμενοι ἔβαλαν τὰ ἄρμενα καὶ ἐκίνησαν εὐδοοῦμενοι εἰς τὸ πέλαγος. Καὶ ὡσὰν ἦλθαν μεσοστρατῆς, ἐσυμβουλευθήκαν ἀλλήλους του οἱ ναῦτες νὰ πάσιν εἰς ἄλλα μέρη καὶ εἰς ἄλλον τόπον. Καὶ ὡσὰν ἐγύρισαν τὰ ἄρμενα εἰς ἄλλην στραταν παρευθὺς ἀγριώθη ἡ θάλασσα κατεπάνω τοὺς καὶ πολλὰ κύματα τοὺς ἐπερικύκλωσαν καὶ μέγαν κίνδυνον τοὺς ἐπανεύρηκεν τόσο, ὅπου ἐγύρευαν νὰ χύσουν τὸ σιτάρι καὶ δὲν ἠμποροῦσαν. Ἡ δὲ ἁγία τοὺς εἶπεν: «Παδιά διὰ διατὶ ἐσυμβουλευθήκατε κακῶς διὰ λόγον μου καὶ τί δόλον εἶχετε εἰς τὸν νοῦν σας καὶ διὰ τοῦτο κινδυνεύετε ἔτσι; Εἶδετε πλέον, τοιοῦτον πρᾶγμα ποτέ σας νὰ μὴ τὸ κάμετε». Καὶ ἔπιασεν ἡ Ἁγία τὸ τιμόνι καὶ παρευθὺς ἔπαυσεν ὁ ἄνεμος καὶ καταπρᾶναν τὰ κύματα εἰρήνη εἰς τὰ μέρη τῆς Βερροϊας.

Ἐβγήκαν ἔξω εἰς τὰ χωρία καὶ ἐμοίραζαν τὸ σιτάρι δίχως ἄσπρα καὶ δίχως νὰ παίρνουν τίποτε φλωριά ἢ γρόσια. Οἱ δὲ ἄνθρωποι, ὅπου ἐπήγαιναν καὶ ἔπαιρναν τὸ σιτάρι, ἔλεγον: «Διὰ ποῖαν ἀφορμὴν μᾶς μοιράζετε αὐτὸ τὸ σιτάρι ἔτσι χωρὶς ἄσπρα;» Οἱ δὲ караβοκυρέοι ἔλεγον: «Ἐνας ἄνθρωπος ἦλθεν εἰς τὸ μέρος τῆς Ἰταλίας καὶ πλέρωσεν τὰ ἄσπρα καὶ μᾶς εἶπεν νὰ τὸ φέρωμεν αὐτοῦ νὰ τὸ μοιράσωμε χωρὶς πληρωμὴν, ὁ ὁποῖος μᾶς εἶπεν πὼς ἔχει αὐτοῦ εἰς τὴν Βέρροϊαν ὀσπῆτια καὶ ἀδελφὴν ὀνόματι Ἱερουσαλὴμ. Καὶ ὡσὰν ἦλθαμεν εἰς τὸ πέλαγος ἐβουληθήκαμεν νὰ τὸ πωλήσωμεν καὶ ἐκινδυνεύσαμεν νὰ πνιγῶμεν ἀπὸ τὴν ταραχὴν τῆς θαλάσσης καὶ τὰ κύματα καὶ ἐφάνη πάλιν εἰς τὸ καράβι καὶ μᾶς ἐγλύτωσεν. Καὶ διὰ τοῦτο τὸ μοιράζομεν ἔτσι χωρὶς πληρωμὴν».

Οἱ δὲ Χριστιανοί, ὅπου ἔπαιρναν τὸ σιτάρι, πόσῃ χαρὰν σὰς φαίνεται νὰ ἔκαμνον τὴν ὥραν ἐκείνην ὅπου ἐλευθερώθησαν ἀπὸ τὴν πείναν; Πτωχοὶ χωρὶς ἄσπρα. Καὶ πόσῃ δοξολογίαν ἀνέπεμ-

πον εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν ἁγίαν μεγαλομάρτυρα Ἱερουσαλήμ, ὅπου ἐφύλαε ἀπὸ τόσῃν μεγάλῃν πείνᾳ καὶ ἀκρίβειαν. Ὅμοίως ἐχαίρονταν καὶ οἱ καρσβοκυρέοι εἰς τὸ θαῦμα τῆς ἁγίας, ὡς ποὺ ἐκείνοι ἀκόμη δὲν ἤξευραν τίποτα ἀπὸ τὰ θαύματά της. Δὲν εἶχαν ἀκούσει ἄλλο προτιήτερα.

Τὴν δὲ νύκτα ἐκείνην ἐφάνη μερικὸς εἰς τὸν ὕπνον τοὺς πῶς ἐστέκοντο ἡ Ἄγία καὶ ἔκαμνεν δεξιὰ εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἔλεγε· «Θεὲ πολυέλεε καὶ οἰκτιρμονα ἐπίβλεψον εἰς τὸν λαόν σου, ὅπου ἐπικαλοῦνται τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ σου, ὅπου διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν ἐκατέβη ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἐσαρκώθη εἰς τὴν ἁγίαν Παρθένον ἄνευ σπορᾶς καὶ ἐσταυρώθη καὶ ἐτάφη καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἀνέστη καὶ ἀνελήφθη καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν κατὰ τὰς Γραφὰς τοῦ ἀοράτου Θεοῦ καὶ Πατρός. Αὐτῷ ἐὺσπλαγίσου τὸν λαόν σου καὶ δὸς τὴν δωρεάν σου καὶ βρέξον τὴν γῆν βροχὴν καλὴν διὰ τὴν ναὶ ποτίσῃ τὰ αὐλάκια τῆς γῆς καὶ οἱ τάφροι, τὰ ἀμπέλια καὶ τὰ χωράφια καὶ ὅλα σχεδὸν τὰ ὑπὸ σελήνης ναὶ καταβρεχθῶν μετὰ τὴν βροχὴν τοῦ ἐλέους. Ὅτι σοὶ πρέπει δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν».

Καὶ ὡσὰν ἐτελείωσε τὴν εὐχὴν εὐλόγησε τοὺς ναυκλήρους καὶ τοὺς εὐρισκομένους ἐκεῖ καὶ ἀπέκει ἐγάθηκεν. Καὶ πάραυτα ἄρχισε μία βροχὴ καὶ ἐπότισε τὴν διψασμένην γῆν, ὅπου ἐδιψοῦσε τριάκοντα μῆνας, καὶ ἔσπειραν οἱ Χριστιανοὶ χαροῦμενοι, δοξάζοντες καὶ ὑμνοῦντες τὸν Θεὸν καὶ τὴν μεγαλομάρτυρα Ἄγίαν Ἱερουσαλήμ, ὅπου ἔκαμνεν εἰς τὸν λόγον μας τόσον καλὸν καὶ τόσῃν εὐεργεσίαν. Καὶ πάντοτε δὲν παύει, ὅπου διὰ λόγου μας πρεσβεύει νύκτα καὶ ἡμέρα, διότι ὁ Θεὸς εἰσακούει τοὺς ἁγίους, ὅπου τὸν παρακαλοῦν διὰ λόγου μας, καὶ δίδει χωρὶς ἀμφιβολίαν ὅσα ψυχωφελῆ καὶ σωτήρια τὸν ζητοῦμεν διὰ τὴν ζωὴν μας ὡς ἐλε ἡμῶν καὶ εὐσπλαγχοῦς. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ἐν μηνὶ Ἰουνίῳ ζ' Ἔτος αχϞα' (1671)

Ἐτελειώθη παρὰ τοῦ πρεσβυτέρου Παπαγεωργίου

